

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Κάτω από τον φωτεινό ουρανό του ελληνικού χώρου ή ψυχή μας συλλαμβάνει με τὸ πνεῦμα της καὶ πλάθει με τὰ χέρια της ὅ,τι ὑψηλὸ, ὠραῖο καὶ εὐγενές.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1ον - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 22 ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Σ. Τ. Γ. 902Β. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1948 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

ΓΙΑΤΙ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΣΤΟ ΜΑΡΚΟ

Μίσθαρνα ὄργανα τῆς Μόσχας, μίεροι ἐχθροὶ τῶν ἐλληνικῶν ἰδανικῶν, νεκροθάφτες τοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε οἱ καινούργιοι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος.

Πανοῦργα, γιατί ἤξεραν τὸν Λαὸ μας, ἐπεχείρησαν νὰ παρουσιαστοῦν κάτω ἀπὸ τὸν μαγικὸ πέπλο τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐνῶ σατανικὰ καὶ ὑπουλα ὑπέσκαπταν τὰ ἐθνικὰ θεμέλια, γιὰ νὰ δώσουν πρὸ εὐκόλα τὴν χαριστική βολή στὸ προδοτικὸ τους ὄργιο.

Δὲν ὑπελόγησαν πὼς τὰ ἰδανικά, πού βάζανε σὰν πρόφαση ἢ σὰν μέσον, ἦταν ἀνέκαθεν τὰ πρὶ ἀγνὰ ἑλληνικὰ ἰδανικά, οἱ φάροι τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Δὲν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τὴν πρὶ ἐνδοξη ἱστορία τοῦ κόσμου, ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ, οὔτε τὴν κληρονομία ποῦσερνε ἡ γενιά μας. Καὶ τὴν χτύπησαν. Πισόπλατα, προδοτικά. ΝΑΙ! Εἶνε μιά ἀλήθεια.

Πρόδωσαν τὴν Ἑλλάδα, γιατί ἡ Ἑλλάδα τοὺς εἶχε δώσει ὅ,τι καλύτερο εἶχε.

Τοὺς ἀγκάλιασε κι' αὐτοὺς μετὴν ἐλπίδα πὼς θὰ συνέλθουν. Τοὺς ἔδωσε δικαιώματα ἑλληνικά, πού δὲν θάπρεπε νὰ ἔχουν. Καὶ αὐτοὶ τὴν πρόδωσαν.

Ὅλοι ζήσαμε τὴν πρόσφατη ζωὴ τῆς χώρας μας. Γνωρίζομε καλὰ πὼς ὑπῆρχαν ὄλοι αὐτοὶ οἱ ὄροι γιὰ νὰ πολιτευθοῦν νόμιμα καὶ ἔθνικα. Μποροῦσαν, ἀν ἤθελαν, ἐκεῖ πού σήμερα δημιούργησαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, νὰ δημιουργήσουν μιά Ἑλλάδα ἰσχυρὴ καὶ εὐτυχισμένη, μιά Ἑλλάδα ἡσυχὴ καὶ δημοκρατικὴ.

Μποροῦσαν, ἀντὶ νὰ ἀτιμάζουν καὶ νὰ καταστρέφουν τὴν χώρα τοὺς ἐν ἀνάμει ξένων, νὰ ἔβαζαν σκαλωσιὲς γιὰ ν' ἀνοικοδομήσουν τὰ συντρίμια καὶ νὰ ἐπουλώσουν τὶς πληγμὲς πού εἶχε ἀφήσει ὁ πόλεμος καὶ ἡ κατοχή.

Μὰ δὲν εἶχαν τέτοιο σκοπὸ, γιατί τοὺς ἐνδιέφερε ἡ ἐξουσία μόνο.

Ὁ Σλαβικὸς ἱμπεριαλισμὸς δὲν μποροῦσε διαφορετικὰ νὰ μᾶς κατακτήσει, καὶ ὄρηκε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπον, στὸ κατάλληλον πόστο... Τὸν ΜΑΡΚΟ.

Ἡ Ἑλλάδα τότε ἦταν παντοῦ πληγωμένη. Αἱμορραγοῦσε, πονοῦσε φρικτὰ. Καὶ ὁ Μάρκο δὲν δίστασε, τὴν χτύπησε.

Τὴν χτύπησε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξει καινούργιες πληγές, γιὰ νὰ τὴν ματώσει πρὶτερο ἀκόμη.

Τὴν χτύπησε σὲ μιά ἐποχὴ, πού διακυβεῦονταν ἕσιστα ἔθνικα συμφέροντα. Ἐθνικὰ δίκαια, ἐπανορθώσεις.

Σὲ μιά ἐποχὴ πού τὰ σύνορά μας δὲν ἦσαν ἀσφαλῆ καὶ τότε πού ἡ Μακεδονία μας διημιφισήτετο ἀπὸ προαιώνιους ἐχθροὺς τῆς Φυλῆς μας.

Δὲν ἔφτανε τόσο αἷμα πού εἶχε χυθῆ; Δὲν ἔφταναν τόσο τάφοι; Τόσα ἔδω κι' ἐκεῖ σκορπισμένα κόκκαλα; Τόσες χαροκαμμένες μάννες; Τόσα ὄρφανά;

Δὲν σκέφθηκε; Δὲν εἶχε ψυχή; Δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσει τὴ δυστυχία, τὴ φτώχεια, τὴν κακομοιριά μας;

Δὲν σκέφθηκε τόσα ἀθῶα Ἑλληνόπουλα, πού τᾶσερνε στὴν ἐξαθλίωση; Στὸν ἐξανδραποδισμό;

Δὲν κάμφθηκε μπροστὰ στὰ δάκρυα τῆς μάννας, στὸν πόνο τοῦ γονιοῦ, στὸ δρᾶμα πού ἐπαίξετο γύρω του;

ΟΧΙ! Δὲν κάμφθηκε, δὲν σκέφθηκε ΤΙΠΟΤΕ!

ΑΥΤΟΣ εἶνε ὁ Μάρκο!

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ!

Ν. Α. ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ
Λόχος Ἀσφαλείας

ΕΤΣΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΟΙ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΣΤΑΙ

Ἄνδρες τοῦ θρυλικοῦ 596 Τάγματος δίδουν μετὴ φωτιὰ καὶ τὸ ἀτσάλι τὴν πρέπουσα ἀπάντησι τῆς Μακρονήσου εἰς τὰς ὀρδὰς τοῦ Μάρκο καὶ εἰς τοὺς πᾶτρωνές του.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Πρόμαχοι τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, γνήσιοι ἀπόγονοι ἀθανάτων προγόνων, πολεμάμε γιὰ τὴν λευτεριά ὄλων τῶν Λαῶν τῆς Γῆς.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια πολεμάμε σκληρὰ, μ' ἓνα ἐχθρὸ χωρὶς οἶκτον κι ἀνθρωπιά, μ' ἓναν ἐχθρὸ βάρβαρον καὶ σαδιστῆ. Χωρὶς ξεκούρασμα καὶ ἀνάσα, μονάχα μετὴν σκέψι τῆς Φυλῆς. Φτωχὴ Ἑλλάδα!...

Μηπως φταίει τὸ ριζικὸ σου;

Γιατὶ πολέμησες προμαχοῦσα τὸν Ναζισμό τοῦ Χίτλερ, τοὺς Φασίστες τοῦ Ντούτσε, τοὺς Βούλγαρους κομιτατζίδες, ὑπέχεις μήπως εὐθύνη; Καὶ πρὲπει νὰ πληρώσης;

Μήπως γιατί θέλεις νὰ ζήσης ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη παραδιάξεις χάρτες καταστατικῶς καὶ δίκαια διεθνή;

ΟΧΙ!... Δὲν τελείωσε ἡ ἀποστολή σου ἀκόμη.

Θὰ δοξάσης ἀκόμη μιά φορά τὴν χιλιετραγουδισμένη Ἱστο-

εχθρὸς σου. Προχώρει πιστὰ στ' ἀχνάρια τῆς Φυλῆς.

Βάδιζε τὸ δρόμον σου.

Εἶναι ὁ ἴδιος, αὐτὸς ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

Δὲν εἶναι ἀνθρώπαρος. Δὲν εἶναι στρωμένος μετ' ἀσφάλτου. Δὲν εἶναι δενδροστοιχίης, μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ ΔΡΟΜΟΣ τῆς ΦΥΛΗΣ.

Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Περικλῆ, τοῦ Διάκου, τοῦ Σκρά, τῆς Τραπεζίννας.

Εἶναι ἀνηφορικός, ἔχει κακοτοπιές, μὰ εἶναι ἐνδοξος γιατί εἶναι στρωμένος μετ' ἀσφάλτου καὶ τάφους τῶν πολεμιστῶν τῆς Φυλῆς.

Ἡ ἀποστολή σου δὲν τελείωσε, Ἀθάνατη Ἑλλάδα.

Ὅταν καὶ ὁ καινούργιος ἐχθρὸς σου πέσει, κι ἀκόμα μιά φορά λάμψη τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ αἴγλη τῆς Φυλῆς, τότε, σὰν πρῶτα, κάθισε ἀνάμεσα στὶς δάφνες σου.... Ἡ ἀποστολή σου θάχη λήξει.

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ

Ἡ «Ἀναμόρφωσις» ἀισθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξάρη μίαν τεραστίαν ἐργασίαν, πού συντελεῖται εἰς τὸ Τάγμα μας, παράλληλα μετ' ὁ μὲγα ἔργον τῆς Ἠθικῆς καὶ Ἐθνικῆς καθάρσεως, πού ἡ πλήρης ἐπιτυχία του ἔτυχε τῆς πλέον πανηγυρικῆς ἀναγνωρίσεως. Πρόκειται διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν, πού ἀθόρυβα, συστηματικὰ, ἀλλὰ καὶ ἐντατικὰ ἀποτελεῖ τῶρα μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς εἰς τὸ Τάγμα μας.

Ἡ Ἐθνικὴ πίστις, πού κυριαρχεῖ τῶρα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν Μακρονήσον, μετέβαλεν οὐσιαστικὰ καὶ τὸν ἀρχικὸν προορισμὸν τῆς. Τὸ Ἐθνικὸν Ἀναμορφωτήριον παραχωρεῖ τῶρα σιγὰ-σιγὰ ἀλλὰ σταθερὰ τὴν θέσιν του εἰς τὸ Κέντρον Ἐκπαίδευσως. Ἡ Μακρονήσος δὲν κατοικεῖται πλέον ἀπὸ κρατουμένους, ἀλλ' ἀπὸ στρατιώτας τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ, πού τὶς καρδιῆς των θερμαίνει ἡ ἴδια φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅπως τῶν αἰετῶν τοῦ Γράμμου, τῆς Μουργκάνας, τοῦ Καϊμακτσαλάν. Γι' αὐτοὺς ἡ παραμονὴ εἰς τὴν Μακρονήσον δὲν εἶναι πρὶ νόημα. Ἡ Πατρίδα, ἡ ἐθνικὴ των συνειδήσις, οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς τους τοὺς προτᾶζουν: Εἶνε καιρὸς νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὰ στρατιωτικὰ σας καθήκοντα.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἡ ἐμπνευσμένη Διοίκησις τοῦ Ταγματος μας ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς νέας ἐξορμήσεως, πού τὸ σὺν ἀναποκρίνεται εἰς τοὺς πόθους τῶν στρατιωτῶν μας. Καὶ ἡ ἐκπαίδευσις ἀρχισε συστηματικὰ πλέον καὶ ἐντατικὰ. Ἡ ἀττόσφαιρα εἰς τὸ Τάγμα μας δαίνεται ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ τὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα.

Λεβεντόκορμοι, ἠλιοψημένοι φαντάροι, κάτω ἀπ' τὶς εὐλογίας τῆς Πατρίδος, διασχίζουν περήφανα τὸ θαυμάσιον πεδίο τῶν ἀσκήσεων, κρατώντας σφιχτὰ τὰ ὄπλα, πού Ἐκείνη τοὺς ἐμπιστεύτηκε.

Τὸν κυρίαρχον τόνον στὴν νέα Ἐθνικὴ προσπάθεια δίνει ὁ Λόχος Ἀσφαλείας, πού κλείνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ταγματος μας.

εἰσι συνεργάται οἱ ἀξιωματικοὶ κ.κ. Δασκαλάκης καὶ Κωνσταντινόπουλος.

Τὸ μικρὸ αὐτό, ἀλλὰ ἐκλεκτὸ ἐπιτελεῖο, ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴ τὴν δημιουργικὴ πνοὴ τοῦ Λόχου. Μὴ νομίζετε ὅτι ἔχομε διάθεσι γιὰ λιβανωτοὺς. Ἀπλῶς ἀποτίομεν ἓνα ἐλάχιστον φόρον τιμῆς στοὺς ἀφανεῖς ἐργάτας μίαις τεραστίας Ἐθνικῆς ἐργασίας, πού τιμὰ τὸ Τάγμα μας. Τὸ ἀποδεικνύουν αἱ συνεχεῖς ἀποστολαὶ στρατιωτῶν μας ἀπ' εὐθείας πλέον στὶς μαχόμενες μονάδες τοῦ Στρατοῦ μας. Μία πρόσφατος ἀπόδειξις, ὅτι ἀπὸ τὸ Τάγμα μας δὲν ἐξέρχονται μόνο λαμπρὰ Ἑλληνόπουλα, ἀλλὰ καὶ ἐξαίρετοι μαχηταί, ἐκπαιδευμένοι μετὴν τελευταίαν λέξι τῆς πολεμικῆς τέχνης, εἶνε καὶ ἡ τιμητικὴ ἀποστολὴ πολεμικοῦ Λόχου ἐξ 150 ἀνδρῶν, ἀποτελοῦσα κλιμάκιον τοῦ Α' Ταγματος μετ' ἔδρα τὴν Ἀμαλιάδα, πού ἀνεχώρησε τὴν ὄην τρέχοντος.

Τέλος δὲν ἔχετε παρὰ νὰ παρακολουθήσετε τὶς καθημερινὰς ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως τοῦ Λόχου Ἀσφαλείας. Θὰ ἀπολαύσετε ἓνα μοναδικὸ θέσμα ἀκριβείας, μεθοδικότητος, ἀρμονίας, συγχρονισμοῦ κινήσεων, πειθαρχίας, λεβεντιάς καὶ θὰ συμφωνήσετε μαζί μου, ὅτι ἀληθινὰ ὁ Λόχος Ἀσφαλείας, τὸ καμάρτι τοῦ Ταγματος, μόνον μετ' ἄσκησιν Εὐελπίδων μπορεῖ νὰ συγκριθῆ, ὅπως εἶπε χαρακτηριστικὰ καὶ ὁ Ἐμφυχωτῆς τῆς Μακρονήσου Συντ/ρχης κ. Γ. Μπαϊρακτάρης.

Ἡ οὐσιαστικὴ μετατροπὴ τοῦ Ταγματος μας καὶ τῆς Μακρονήσου γενικώτερα εἰς ἓνα τεραστίον Κέντρον Βασικῆς Ἐκπαίδευσως, ἀποτελεῖ τὴν τρανωτέραν ἀπόδειξιν τῆς πληροῦς καὶ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἔργου, πού συνετελέσθη καὶ τὸ ὅποιον τῶρα ὀλοκληρῶνεται ἀπὸ τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς του πλέον πλεωρᾶς.

Χρ. Ἀθ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ "ΤΟΝ ΠΑΡΑΒΑΝΤΑ ΝΟΜΟΥΣ..."

Σ' αὐτὴ τὴ γῆ, πού τοῦ σκαφτιά ἡσκαπάνη σκοντάφτει στράφτοντας πᾶνω στὰ μαρμάρινα μέτωπα προαιώνια θαμμένων ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων μορφῶν θλιμμένων ἀνθρώπων, πού ἔχουν τὴν

κι' ἀμέτρητος. Ἡ ἀπελπισία κι' ἡ τραγικότητα οὐρλιάζαν στὴν ἀνίστη σύγκρουση, κι' ἐπειδὴ μπροστὰ στὸ θάνατον οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄνθρωποι, ὅσοι μπόρεσαν γύρισαν πρὸς τὸν Θεόν, ἔχοντας τὴν

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΤΟ ΑΤΙΜΟ ΓΕΝΟΣ

Τους αγκαλιάς θά αυτούς με την έλπίδα πως θά συνέλθουν. Τους έδωσε δικαιώματα ελληνικά, που δέν θάπρεπε νά έχουν. Καί αὐτοί τήν πρόδωσαν.

Όλοι ζήσαμε τήν πρόσφατη ζωή τής χώρας μας. Γνωρίζομε καλά πως υπήρχαν ὄλοι αὐτοί οἱ ὄροι γιά νά πολιτευθοῦν νόμιμα καί ἔθνικά. Μπορούσαν, ἂν ἤθελαν, ἐκεῖ πού σήμερα δημιούργησαν τόν ἐμφύλιο πόλεμο, νά δημιουργήσουν μιᾶ Ἑλλάδα ἰσχυρή καί εὐτυχισμένη, μιᾶ Ἑλλάδα ἡσυχῆ καί δημοκρατική.

Μπορούσαν, ἀντί νά ἀτιμάζουν καί νά καταστρέφουν τήν χώρα τους ἐν ἑνώματι ξένων, νά ἐβάζαν σκαλωσιές γιά ν' ἀνοικοδομήσουν τά συντρίμια καί νά ἐπουλώσουν τίς πληγμές πού εἶχε ἀφήσει ὁ πόλεμος καί ἡ κατοχή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

"ΤΟΝ ΠΑΡΑΒΑΝΤΑ ΝΟΜΟΥΣ..."

Σ' αὐτή τή γῆ, πού τοῦ σκαφτιά ἡσκαπάνη σκοντάφτει στράφτοντας πάνω στά μαρμάρια μέτωπα προαιώνια θαμμένων ἐπιτυμθίων ἀναγλύφων μορφῶν θλιμμένων ἐφήβων μέ τόν ἀθάνατο πόνο στά χεῖλη, σ' αὐτό τὸ χῶμα, πού στοῦ νεκροθάφτη τὸ ἀσπλαγχοτοσπί ἀντιστέκονται τὰ πέτρινα μαλλιά Ἰακῶν θεοτήτων, μικρῶν χαριτωμένων ἐφήβων, σ' αὐτή τήν ἀτέλειωτη φεγγόβλα νύχτα μιᾶς ἱστορίας ἀσταμάτητης, πλανιέται τὸ θῆμα τοῦ διαβόητου πάνω σέ μάρμαρα συντριμμένο πού καί τὸ πιὸ ἀσήμαντο ἀπ' αὐτὰ ἔχει νά διηγηθῆ τὸ θρῦλο μιᾶς διδαχῆς γιά τήν παραξάλισμένη ἀνθρωπότητα.

Ἐνας ὄγκος ἀμορφος πιά εἶνε ἡ πέτρα καί ἡ γραφή τῆς ἐξόρωρ μέ τὰ ψηφία φαγωμένα ἀπὸ τὸ σαράκι τοῦ καιροῦ. Διαβάζει μέ κόπο κανεῖς «Τὸν παραβάντα Νόμος Δαριάτριον ἔκτανε μήτηρ ἡ Λακεδαιμόνια τὸν Λακεδαιμόνιον». Ἐνας κλονισμός σέ διαπερνᾶ «ἔκτανε μήτηρ»! Ἡ μάνα σκότωσε, σκότωσε τὸ παιδί τῆς. Ξαναδιαβάσεις καί βλέπεις ὅτι σωστά εἶχες καταλάβει. Ἐκεῖνο τὸ «Λακεδαιμόνια», ὄλα σου τὰ ἐξηγεῖ. Ἐγίνε λοιπὸν στή Σπάρτη. Μόνο αὐτοῦ, στή σκληρὴ καρδιά τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωισμοῦ, κάτι τέτοιο θά μπορούσε νά συμβῆ. Κι' ἡ φοβερὴ ἱστορία βουίζει στὸ δῖοσθημα καί κάνει ν' ἀνατριχιάξῃ τήν καρδιά τῆς Οἰκουμένης. Ἡ μάνα περήφανη Σπαρτιάτισσα, ἀφοῦ φόρεσε στὸ γυῖο τῆς τήν πανοπλία, περνώντας του στερνᾶ τήν ἀσπίδα, τὸν ὄπλιος, καί μέ τῆ θραειὰ τῆς εὐχῆ καί κατάρρα «Ἡ τὰν ἡ ἐπί τὰς» («Ἡ νά φέρῃς νικήτρια τήν ἀσπίδα σου ἢ ἄλλοιῶς νά σέ φέρουν πάνω τῆς νεκρῶ»), ἔτσι λακωνικά, ξερά, χωρίς δάκρυα φανερά, ἡ μάνα ξεπροβόδισε γιά τὸν πόλεμο τὸν γυῖο τῆς τὸ Δημήτριο. Κι' ἔλειψε μῆνες, μέσα σέ μπόρες καί πίκρες, σ' ἀπὸνες μάχες χαλκῶχες, μέ πέτρα στήν καρδιά καί σ' αὐτιά τὸν ἀπόφωνο τῆς σκληρῆς μητρικῆς φωνῆς, τῆς εὐφεντεύει τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι τάφερε κάποτε κι' ὁ ἐχθρὸς ἦταν κι' αὐτὸς δυνατὸς, μὰ ἦταν

κόκκαλα, τῶς ἔλεγε λακωνικῶς μάνες; Τόσα ὄρφανα;

Δέν σκέφθηκε; Δέν εἶχε ψυχῆ; Δέν μπορούσε νά νιώσῃ τῆ δυστυχία, τῆ φτώχεια, τήν κακομοιριά μας;

Δέν σκέφθηκε τόσα ἀθῶα Ἑλληνόπουλα, πού τάσερνε στήν ἐξαθλίωση; Στὸν ἐξανδραποδισμό;

Δέν κάμφθηκε μπροστὰ στὰ δάκρυα τῆς μάνας, στὸν πόνο τοῦ γονιοῦ, στὸ δράμα πού ἐπαίξετο γύρω του;

ΟΧΙ! Δέν κάμφθηκε, δέν σκέφθηκε ΤΙΠΟΤΕ!

ΑΥΤΟΣ εἶνε ὁ Μάρκο!

ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ!

Ν. Α. ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ

Λόχος Ἀσφαλείας

κι' ἀμέτρητος. Ἡ ἀπελπισία κι' ἡ τραγικότητα οὐρλιάζαν στήν ἀνιση σύγκρουση, κι' ἐπειδὴ μπροστὰ στὸ θάνατο οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἀνθρώποι, ὅσοι μπόρεσαν γύρισαν πίσω. Ξεσχισμένοι, ματωμένοι, ἐξουθενωμένοι, χτυπᾶ ὁ Δημήτρης τῆ μητρικὴ πόρτα καί σωριάζεται ἐξαντλημένος στὸ κατώφλι. Ἡ μάνα τρέχει, θέλει νά πέσῃ πάνω του, νά τὸν ἀγκαλιάσῃ μέ θερμῆ, νά τοῦ πλύνῃ τῆς λαβωμάτιας. Μιᾶ φωνὴ ἀτσαλένια τήν κρατεῖ. «Ἡ ἀσπίδα του πού εἶνε;».

— Δημήτρίε!

Σὰν κεραυνὸς ἡ φωνὴ τῆς μάνας κλονίζει τὸν νικημένο πολέμιστή.

— Ἡ ἀσπίδα σου, Δημήτρίε! Φύγε, φύγε, σκοτώσου!

Στὸ χῶμα πέφτει ὁ γυῖος. Ὑστερα ὄλα ἔγιναν σὰν ἀστραπή. Ἡ Μάνα ἦταν Σπαρτιάτισσα. Στῆ ζώνη τοῦ παιδιοῦ τῆς κρεμόταν ἀκόμα τὸ ξίφος ματωμένο. ἦταν κι' αὐτὸς Σπαρτιάτης ἄλλοτε. Τὸ ξίφος πέρασε στὰ μητρικὰ χέρια. Ὁμως δέν ἦταν αὐτὰ πού σκότωσαν, δέν ἦταν τὸ παιδί τῆς τὸ θῆμα. Πάνω στὸ μῆμα του ἔγραψε τὸ ἐπίγραμμα:

«Τὸ Δημήτριο, πού παρέβηκε τοὺς νόμους, τὸν σκότωσε ἡ μάνα του, ἡ Σπαρτιάτισσα, τὸν Σπαρτιάτη».

Ἐτσι ξερά, λακωνικά. Ἄλλο ἂν τῆ νύχτα ἐκλαιγε βουβὰ ἡ Σπαρτιάτισσα ἀπὸ ντροπῆ, ἀπὸ σπαργαμὸ ἡ μάνα. Λένε, τὸ μέτρο, τὸ συγκράτημα εἶνε τὸ στοιχεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί πραγματικά, ὄλες οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος φέρνουν αὐτὸ τὸ αἶλο ἐπίστρωμα, αὐτὸ τὸ στῖλδωμα τῆς λεπτότητος καί τῆς εὐγενείας.

«Εὐγενὴς ἀπλότης καί ἡρεμο μεγαλείο», κατὰ τὴν ἀθάνατη ἔκφραση τοῦ μεγάλου ἀρχαιολόγου Βίνκερμαν, εἶνε τὸ βασικὸ γνώρισμα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς καί τέχνης. Αὐτὴ ἡ ἀδρότητα στῆς ἀνθρώπινες σχέσεις, ἡ αὐτοκυριαρχία καί ἡ σκοπιμότητα στήν ἐκδήλωση τῆς χαρᾶς, ἡ ἀξιοπρέπεια καί ἡ ἀριστοκρατικὴ διάθεση στήν ἀποδοχὴ καί ἀντιμετώπιση τοῦ πόνου, ἡ ὑπερήφανη σεμνότητα, πού γέρνει

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Πρόμαχοι τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, γνήσιοι ἀπόγονοι ἀθανάτων προγόνων, πολεμάμε γιά τήν λευτεριά ὄλων τῶν Λαῶν τῆς Γῆς.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια πολεμάμε σκληρὰ, μ' ἕνα ἐχθρὸ χωρὶς οἶκτο κι ἀνθρωπιά, μ' ἕναν ἐχθρὸ βάρβαρο καί σαδιστῆ. Χωρὶς ξεκούρασμα καί ἀνάσα, μονάχα μέ τήν σκέψι τῆς Φυλῆς. Φτώχῃ Ἑλλάδα!...

Μήπως φταίει τὸ ριζικὸ σου; Γιατί πολέμησες προμαχοῦσα τὸν Ναζισμό τοῦ Χίτλερ, τοὺς Φασίστες τοῦ Ντούτσε, τοὺς Βούλγαρους κομιτατζίδες, ὑπέχεις μήπως εὐθύνη; Καί πρέπει νά πληρώσῃ;

Μήπως γιατί θέλεις νά ζήσης ἐλευθερὴ καί ἀνεξάρτητη παραδιάζεις χάρτες καταστατικούς καί δίκαια διεθνή;

ΟΧΙ!... Δέν τελείωσε ἡ ἀποστολή σου ἀκόμη.

Θὰ δοξάσῃς ἀκόμη μιᾶ φορά τήν χιλιετραγουδισμένη ἱστορία τῆς Φυλῆς.

Θὰ στήσῃς καινούργιους Παρθενώνες.

Θὰ πέσῃ καί ὁ καινούργιος

ἐχθρὸς σου. Προχώρει πιστὰ στ' ἀχνάρια τῆς Φυλῆς.

Βιάδιζε τὸ δρόμο μας.

Εἶναι ὁ ἴδιος, αὐτὸς ἐδῶ καί τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

Δέν εἶναι ἀνθόσπαρτος. Δέν εἶναι στρωμένος μέ ἀσφάλτο. Δέν ἔχει δενδροστοιχίες, μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ ΔΡΟΜΟΣ τῆς ΦΥΛΗΣ.

Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Περικλῆ, τοῦ Διάκου, τοῦ Σκρά, τῆς Τρεμπεσίνας.

Εἶναι ἀνηφορικός, ἔχει κακοτοπιές, μὰ εἶναι ἐνδοξος γιὰτὶ εἶναι στρωμένος μέ κόκκαλα καί τάφους τῶν πολεμιστῶν τῆς Φυλῆς.

Ἡ ἀποστολή σου δέν τελείωσε, Ἀθάνατη Ἑλλάδα.

Ὅταν καί ὁ καινούργιος ἐχθρὸς σου πέσῃ, κι ἀκόμα μιᾶ φορά λάμψῃ τὸ μεγαλεῖο καί ἡ αἴγλη τῆς Φυλῆς, τότε, σὰν πρῶτα, κάθῃσε ἀνάμεσα στῆς δάφνες σου... Ἡ ἀποστολή σου θάχῃ λήξει.

Τότε ὄλοι οἱ Λαοὶ τῆς Γῆς θὰ ἀκολουθήσουν πιστὰ τὸ δρόμο σου, τὸ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ.

ΜΟΡΦΩΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Β'

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο ἀναπτύξαμε πὸς ἔρρυθμισθῆ ἡ συμβίωση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ὀητος, μέχρις ὅτου φτάσουμε στῆ δημιουργία τῆς σύγχρονης κρατικῆς ἐξουσίας, δηλαδὴ ποῖα ἦσαν τὰ μέσα τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς. Ὁπως γράφαμε ἐκεῖ ἐπὶ ἀρκετοῦς αἰῶνες ἡ προσωπικότητα τῶν ἡγετῶν τῶν λαῶν ἐπεβάλλετο στῆς κοινωνικῆς ὁμάδες καί ἡ θέλησή τους ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους ρυθμιστῆς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Μὰ ἡ ἐξέλιξη τῶν κοινωνιῶν καί ὁ πολιτισμὸς δημιουργοῦν τόσα προβλήματα, πού ἡ λύση τους ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιᾶ κρατικὴ μηχανὴ μέ ἀρκετὰ μέλη, πού παρακολουθοῦν τῆς ἀνάγκες κάθε περιοχῆς καί προσπαθοῦν ἀπὸ κοινοῦ μέ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους νά δώσουν τίς πιὸ ἀρμόζουσες κατευθύνσεις καί ἰκανοποιήσεις. Ἡ μοναδικὴ θέληση τοῦ μονάρχου δέν εἶνε πιά νόμος. Τὸ σύστημα τῆς ἀντιπροσωπείας, ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ δημοκρατία, ὅπως τῆ γέννησε τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ πνεῦμα εἶνε τὸ πρότυπο τῆς σύγχρονης πολιτικῆς ἐξελίξεως. Τὸ ἀρχαῖο κοινοβούλιο, ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, πού ἔγινε ὁ πυρήνας τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ μέ ἐλευθερία κινήσεως τοῦ ἀτόμου μέσα στὰ κοινωνικὰ πλαίσια, εἶνε ἡ μητέρα τῶν δημοκρατικῶν πολιτευμάτων. Τὰ κοινωνικὰ προβλήματα συζητοῦνται ἀπὸ κοι-

νοῦ καί δίδεται σ' αὐτὰ ἡ ὀρθότερη λύση.

Μὲ ὀδηγὸ τὸ πολίτευμα ἐκεῖνο καί αἴτιο τῆ κοινωνικῆ ἐξέλιξη, δημιουργεῖται ἀπὸ τὰ μεσαιωνικὰ χρόνια ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν τάξεων, ἀφοῦ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν μελῶν ἑνὸς κράτους δέν ἐπιτρέπει γιά τεχνικοὺς λόγους τὴν τὴν συγκέντρωση ὄλων αὐτῶν καί τῆ λήψι ἀποφάσεων. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους περιορίζεται στῆς ἀποφάσεις του τίς σχετικῆς μέ ἀπονομὴ δικαιοσύνης στοὺς ὑπκότους καί τὴν ἐπιβολὴ φόρων. Δέν μπορεί νά πᾶρῃ καμμιὰ ἀπόφαση πάνω στὰ ζητήματα αὐτὰ χωρὶς τῆ γνώμη τῶν ἀντιπροσώπων τῶν τάξεων. Οἱ περιορισμοὶ αὐτοὶ διατυπώνονται σ' ἕνα συμβόλαιο, μιᾶ συνθήκη μεταξὺ λαοῦ καί μονάρχου, πού ὀνομάσθηκε καταστατικὸς χάρτης ἢ Σύνταγμα στὰ νεώτερα χρόνια. Τὸ πρῶτο Σύνταγμα ἦταν ἐκεῖνο πού παρεχώρησε τὸ 1212 Ἰωάννης ὁ Ἀκτίμαν, βασιλεὺς τῆς Μ. Βρετανίας.

Ἀπὸ τὴν Magna Carta αὐτῆ, μέ τὴν ἐξέλιξη καί τὴν πίστη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ στοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς, δημιουργεῖται τὸ κοινοβουλευτικὸ πολίτευμα, βάσις ὄλων τῶν πολιτευμάτων καί προεξέχουσα κρατικὴ μορφή μέχρι τοῦ πρῶτου παγκοσμίου πολέμου. Ὁ ἀντιπροσώπου καὶ λαοῦ, ἐκλεγόμενοι σὲ ὀρισμένα χρονικὰ διαστήματα, συνέρχονται στὸ κοινοβούλιο γιά νά φέρουν μέχρις ἐκεῖ τίς

Καίμακτασάλ. Γι' αὐτοὺς ἡ παραμονὴ εἰς τὴν Μακρόνησον δέν ἔχει πιά νόημα. Ἡ Πατρίδα, ἡ ἔθνικὴ τῶν συνειδήσεις. οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς τους τοὺς προστάζουν: Εἶνε καιρὸς νά ἐπανέλθῃτε εἰς τὰ στρατιωτικὰ σας καθήκοντα.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἡ ἐμπνευσμένη Διοίκησις τοῦ Τάγματός μας ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς νέας ἐξορμήσεως, πού τόσο ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς πόθους τῶν στρατιωτῶν μας. Καί ἡ ἐκπαίδευσις ἀρχισε συστηματικὰ πλὴν καὶ ἐντατικὰ. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἰς τὸ Τάγμα μας δονεῖται ἀπὸ τὰ τραγούδια καί τὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα.

Λεβεντόκορμοι, ἡλιοσημεῖοι φαντάροι, κάτω ἀπ' τῆς εὐλογίας τῆς Πατρίδος, διασχίζουν περήφανα τὸ θαυμασιὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων, κρατώντας σφιχτὰ τὰ ὄπλα, πού Ἐκεῖνη τοὺς ἐμπιστεύθηκε.

Τὸν κυρίαρχον τόνο στῆν νέα Ἑθνικὴ προσπάθεια δίνει ὁ Λόχος Ἀσφαλείας, πού κλείνει στήν ἀγκαλιά του καί τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τάγματός μας.

Ἐπὶ κεφαλῆς του ὁ ἐφεδρος ὑπολοχαγὸς κ. Σαλβαράς, ἐξαιρετος ἀνθρώπος καί λαμπρὸς ἀξιοματικὸς ἐποπτεύει, καθοδηγεῖ, ἐμπνέει. Πλάι του ἀντά-

σκησεις πυκνῆς τάξεως τοῦ Λόχου Ἀσφαλείας. Θὰ ἀπολαύσετε ἕνα μοναδικὸ θέσμα ἀκριβείας, μεθοδικότητος, ἀρμονίας, συγχρονισμοῦ κινήσεων, πειθαρχίας, λεβεντιάς καί θά σμφωνήσετε μαζί μου, ὅτι ἀληθινὰ ὁ Λόχος Ἀσφαλείας, τὸ καμάρι τοῦ Τάγματός, μόνο μέ Σχολὴ Εὐελπίδων μπορεί νά συγκριθῆ, ὅπως εἶπε χαρακτηριστικὰ καί ὁ Ἐμψυκτῆς τῆς Μακρόνησου Συντ)ρχης κ. Γ. Μπαϊρακτάρης.

Ἡ οὐσιαστικὴ μετατροπὴ τοῦ Τάγματός μας καί τῆς Μακρόνησου γενικώτερα εἰς ἕνα τεράστιον Κέντρον Βασικῆς Ἐκπαίδευσως, ἀποτελεῖ τὴν τραυτέραν ἀπόδειξιν τῆς πλήρους καί θαυμαστῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἔργου, πού συνετελεσθῆ καί τὸ ὅποιον τώρα ὀλοκληρώνεται ἀπὸ τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς του πλέον πλευρᾶς.

Χρ. Ἀθ.

ΤΑ ΕΓΘΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΤΟ ΑΤΙΜΟ ΓΕΝΟΣ

Θὰ γινόταν μεγάλος φιλόσοφος καί δέν ἀμφέβαλλε γι' αὐτό. Θὰ ... ἂν δέν τύχαινε οἱ σχέσεις του πρὸς τὴ μεγάλη Μητέρα, τὴ φύση, νά εἶναι ἀρμονικώτατες. Γιατὶ δέν μπορούσε νά καταλάβῃ πὸς εἶναι δυνατόν νά καταντήσῃ κανεῖς φιλόσοφος, ἂν δέν εἶναι πρῶτα πρῶτα γκρινιάρης. Κι' αὐτὸς ἦταν εὐχαριστημένος ἀπ' ὄλα—οἱ ἀνθρώποι ἐξαιροῦνται. Στὰ μεγαλεῖα ἡλιοβασίλεματα ἐξατμιζόταν τὸ πνεῦμα του μέσα στὰ κύματα τῶν χρωμάτων καί ψιθιρίζε στὸ στίχο τοῦ σεμνοῦ ποιητοῦ. «Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βουνα καί γιὰ τοὺς κάμπους πού εἶδα». Κι' ἀκόμα εὐχαριστοῦσε τὴ φύση γιὰ τὴν ἀνήσυχη καί ναζιέρα θάλασσα ἴσως γιὰτὶ ἔνοιωθε κοντὰ τῆς τὴν αἴσθησι τῶν πλασμάτων πού «ἐν καμπύλαις ἐπιόηθησαν». Γιὰ τὸ τελευταῖο ἦταν εὐγνώμων.

«Ἐνα μονάχα δέν μπορούσε νά συγχαρῆσῃ στῆ Φύση! τῆ δημιουργία τοῦ συχαμεροῦ γένους τῶν μυγῶν. Αὐτὸ τὸν ἔκανε πολλὰς φορὲς ν' ἀμφιβάλλῃ γιά τὴ σοφὴ οἰκονομία τῆς. Μ' ὄλη καλὴ τὴν θέληση δέν κατώρθωνε νά βρῆ σοβαρὸ λόγο ὑπάρξεως γιὰ τίς ἱπτάμενες αὐτὲς ἀηδίες.

Δέν προλαβαίνει νά φορέσῃ τὸ ρόδινο υψικὸ τῆς πέπλο ἢ Ἄνοιξη καί θάρρη νά ἐναποθέσῃ τὸ στίγμα τῆς ἡ ἀεικίνητος αὐτῆς μανίας, μέ τῆ φιλοδοξία νά πραγματοποιηθῆ τὸ λεγόμενον γι' αὐτὴν καί γιά τὸ γάλα. Στὰ παρθενικά πέταλλα τῶν λουλουδιῶν ἀσελγεῖ αὐτῆ, πού δέν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὸ ρωμαντισμὸ τῆς πεταλούδας ἢ ἀπὸ τὸν ὀρθολογισμὸ τῆς μελισσας. Κι' ὅταν ἡ νάρκη τοῦ θέρους ἀσφυκτιᾶ καί πνίγει τὰ πάντα καυτῆ ἀπελπισία, τὸ σαδιστικὸν αὐτὸ ὑμένιοπτερο φιλοδοξεῖ νά γίνῃ ὀρθοποδοτικὸς συνεργάτης τῆς εὐλοθυμένης κατὰ τὰ ἄλλα ἐποχῆς. Ἀμιλλώμενο ἐπικινδύνους πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ἐγωῖσμὸ ἔ-

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛΙΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία της αληθούς ευγενείας, αν δε υπάρξει σήμερα αξίος του ονόματός του πολιτισμός, εις τας αρχάς και το πνεύμα του οφείλεται. Ο Χριστός υπήρξεν ο κατ'έξοχον ευγενής και άριστοκράτης, όχι μόνον διότι ήτο Μονογενής Υιός του Θεού, «έχει την γενεάν ανέκφραστον και αδιήγητον», αλλά διότι διήνυσε τὰ 33 έτη της επίγειου ζωής του εν άπολύτῳ άμώγῳ στάσει. Πονών τούς μικρούς, έλεών τούς δυστυχείς, οίκτιρων τούς άποκλήρους, έσκόρπισεν έπ' αὐτῶν με την πλέον άφελεστέρην χειρονομίαν τὰς σωστικὰς του έργεσίας. Άλλοι ταπεινότεροι του κατεχράσθησαν την ισχύν των. Αὐτὸς την άμύθητόν του δύναμιν έχρησιμοποίησεν υπέρ άλλων άποκλειστικῶς και διά χειρῶν, διατρήτων από τῶν ήλων, άνασηκῶσας εκ τῶν στροφίγγων της την ιστορίαν, της μετέτρεψεν τὸ ρεύμα πρὸς έδωφ άθρωπινώτερα.

Η Χριστιανική ευγένεια είναι ή συμφωνία του περιεχόντος και του περιεχομένου ο συναρμονισμός της εξωτερικῆς έκφράσεως πρὸς την ένδοξοχούσαν ουσίαν. Η Χριστιανική ευγένεια δεν είναι μόνον στίλβωσις και πρόσχημα και έπίδερμις, αλλά είναι πρώτιστο και μάλιστα χαρακτηριστικὸν και βάθος, άπαστέλλον τὰς άναυγείας του πρὸς τὸ εκτός. Είναι «ὅσα έστι άληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα άγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εύφημα, εἴ τις άρετή και εἴ τις έπαινος» (Φιλίπ. δ' 8) άναυακλωμένα έπί τῶν ὀφθαλμῶν, έπί τῶν χειλέων επί της στάσεως,

έπί τῶν κινήματων, επί ὁλοκλήρου της έξωτερικῆς μας διαγωγῆς. Και είναι τὸ συστατικόν τούτο τόσο άπαραίτητον και οὐσιώδες, ὥστε ὅποθεν άπουσιάζει τούτο ν' άπουσιάζει ὁλοτελῶς και ή χριστιανική ευγένεια.

Η περί τούς τρόπους ευγένεια είναι καρπὸς του πρὸς ήμᾶς αὐτοὺς σεβασμοῦ και του υπέρ του πλησίον ένδιαφερόντός μας. Ο Χριστιανὸς προσέχει πάντοτε νὰ μη πληγῶσιν οὐδὲ με την έξωτερικῆν διαγωγὴν του κανένα. Διὰ τούτου και τὸ μειδιῶσα άνθρῆ εις τὰ χεῖλη του, και τὸ πρόσωπόν του είναι κάθιστρον της αγαθῆς ψυχῆς του και ὁ λόγος του είναι «πάντοτε εν χάριτι, άλατι, ήρτυμένος και εύχάριστος και εις ὅλους γίνεται και πᾶν ὅτι εν ποιῆ εν λόγω ή εν έργῳ, εν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ του αρχιτύπου της ευγενείας, ποιεί» (Κολ. γ' 17). Και καθώς αὐτὸς προσβλέπει προσμεριδιῶν, πρὸς τούς πάντας, μεγάλους και μικρούς—και πρὸ πάντων μικρούς, διότι εν τούτῳ κυρίως συνίσταται ή ευγένεια—οὕτως και ή πρόσδος προσμεριδιῶν πρὸς αὐτὸν, κοπιαικῶντα τὰς καρδίας πάντων ευχερέστατα.

Ο άγροίκος κατὰ τούς τρόπους είναι έστωκριασμένον κλειδίον με τὸ ὅποιον αἱ κλειστὰί θύραι δεν άνοιγουν. Άλλ' ή ευγένεια με τούς καλούς τρόπους της λαδώνει τὸ κλειδίον και αἱ δυσχερεῖαι αίρονται.

ΛΑΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓ.
5ος Λόχος

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
στη Ρωσία—που φέρνει στὰ προσκήνια, μιὰ νέα κρατική μορφή, τὸ κομμουνιστικὸν κράτος. Με τὸ πρόσχημα της δῆθεν άπολυτρώσεως του λαοῦ άπ' την έκμετάλλευσιν και την διατήρησιν τῶν δημοκρατικῶν του έλευθεριῶν έγκαιθιδρύνεται εκεί μιὰ στιγνῆ έρυθρῆ δικτατορία, που πλημμυρίζει τὰ πάντα στὸ αίμα και θρονιάζει εκεί τὸν ὁλοκληρωτισμὸ του. Τὸ αὐτομ χάνεται εκεί. Γίνεται ρομπότ,μηχανή που πρέπει νὰ υπακούη τυφλὰ στὰ κελεύσματα του κομμουνιστικοῦ κόμματος, του υπερκράτους αὐτοῦ. Καὶ νέα θρησκεία, ή θρησκεία του Μάρξ, ὁ ὕλισμός που κατευθύνει κάθε άνθρῶπινη εκδήλωση.

Ακολουθεῖ τὸ άλλο σκέλος του φασισμού. Τὸ συντεχνιακὸν κράτος του Μουσολίνι στην Ἰταλία. Τὰ πολιτικά κόμματα σβύνουν για νὰ παραχωρήσουν τὴ θέση τους στις συντεχνιακές επαγγελματικές οργανώσεις, ὑποχρεωτικές για κάθε τάξη. Τὸ κοινοβούλιο της Ρώμης άσχετα αν άποτελεῖται από αντιπροσώπους τάξεων, είναι στους τύπους μονάχα αντιπροσωπευτικὸν οὐσιαστικά τυφλὸ ὄργανο τὸ άρχηγῶ, του Ντούτσε και του Άνω-

τὸ ναζιστικὸν κράτος δεν χάνει ὅλο τελα την άνθρωπιστική βάση, ὅπως τὸ κομμουνιστικὸν, που κυλιέται μέσα στὸν ὕλισμὸ τόσο κυναιδικὸ του κόμμα, έχει για βάση του τὸν ἰδεαλισμὸ. Καὶ υπέρνω ὄλων τῶν ἔθνικισμῶ. Ὑπέρνω ὄλων τῆ Γερμανία, που ὄνειρεύεται μιὰ νέα τάξη πραγμάτων.

Τὸ τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, έφερε τὴ συντριβὴ του ὑπερεθνικοῦ γερμανικοῦ κράτους και ἀπῆλλαξε τὴν ανθρωπότητα από τὴν άπειλή του παγερμανισμοῦ. Ταυτόχρονα όμως ξεσκέπασε τὰ σχέδια της Σοβιετικής Ρωσίας, που έγιναν τώρα άντιληπτά, έγιναν καθαρά. Τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα δεν είναι εκείνο που έγραφαν στὰ χαρτιά τους οἱ πατεράδες του. Δεν είναι ὁ κοινωνικὸς παράδεισος. Είναι μιὰ ὑπουλή δύναμη που ὑπονομεύει τὴν ανθρωπότητα για νὰ πραγματοποιήσιν τὴν πανολαβιστική ἰδέα. Η κουρασμένη ανθρωπότης δεν γνώρισε ακόμη τὴν εἰρήνη, χάρις σ' αὐτὴ τὴν καινούργια ἱμπεριαλιστική πολιτική της Ρωσίας. Ἀπ' τὴ στιγμῆ που άντήρξαν οἱ καμπάνες της εἰρήνης ἕνας καινούργιος πόλεμος άρχισε. Πόλε-

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

"Η ΕΝΕΔΡΑ,"

Βουβές είναι οἱ ὄρες, που φεύγουν κι' άτέλειωτη έτούτη ή νύχτα άπόψε, που φιλοβρέχει και κάνει κρύο δαιμονισμένο βαδίζοντας στη κινιόμαστε άνάρια σκυφτὰ με τὸ Τόμισον στὰ χέρια, σκιές που μεσα στὸ χάος της πηχτῆς νύχτας προσπαθοῦν με τὸ μάτι νὰ σχίσουν τὸ μουντὸ και βαρὺ παραπέτασμα. Πελώριος και συνεχῆς ὄγκος ὀρθώνεται κατάμαυρος δίπλα μας από τὸ δάσος του ποταμοῦ,

μιὰ, που τούτες τῆς ὄρες άμέριμα είναι βυθισμένα στὸν ὕπνο του δικαίου από τὸν κάματο της δουλειᾶς. Κάποιο κακὸ ὄνειρο τούς ξεκόβει τὸν ὕπνο, πᾶς τάχατες πέφτουν τουφεκιές, άνθρακοί έξαλλοι, γυναικῆς άναμαλλιασμένες ξεπετιώνταν στους δρόμους με τρομερὰ οὐρλιαχτὰ και φωτιές, φλόγες τεράστιες, κατακόκκινες γλώσσες άγκαλιάζοντας, γλύφοντας τὰ μικρὰ χωριατόσπιτα. Κάνουνε τὸ σημεῖο του σταυροῦ άφίνοντας κάτι σαν προσευχή νὰ ξεφυγῆ από τὰ χεῖλη, και γυρίζουν στὸ άλλο πλευρὸ ήσυχοι πᾶς άκοίμητοι

"ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ,"

Άνομοι! Η Πατρίδα μας, οὔτε έτσι γονατίζει...

εις τούς θεοὺς τὸ δίκρο της στηρίζει συνεχῶς...
Κι' αν ὁ καθένας σας, χολῆ και ξύδι την ποτίζει σὲ σὰς έρχεται ὁ θάνατος σ' εκείνη τ' Άγιο φῶς!
Σκλάβο κορμιὰ κι' αν παίρνετε ποτὲ μη στοχαστῆτε πᾶς ή ψυχή του Ἑλληνας μπορεί νὰ σκλαβῶθει.
Ἄπ' τῶν Μαννάδων... την ὄργη και μέρα θὰ χαθῆτε και θὰ ξανάβρουν τὰ παιδιὰ την πατρικήτους γῆ...
Τὸ γάλα που τ' άνάθρεψε ήταν οὐράνιο δάκρυ κι' ή φτώχεια λαμπιέρεισε τὸ αίμα τους τᾶγνὸ.
Κι' ὅπου κι' αν πάνε τὰ παιδιὰ, στην ἴδια θ' ἄρθουν άκρη της Ἰστορίας τους νὰ βροῦν τὸ νόημα γυμνὸ...

Κα ΖΑΝΑΤΡΙΣ

που άφίνει ένα παράξενο βουητό, κουβαριάζοντας τὰ κλαριά του στην πνοή του άνέμου, οὐρλιαγματοσακαλιού, τὸ κόχλασμα του νεροῦ που στροβιλιζεται στις άκρες της ὄχθης, δίνει πιὸ άγριαπῆ ὄψιν στη νύχτα. Κανείς δε μιλοῦσε. Ἄρραιωμένοι γλυστρούσαμε μέσα στις λῶχμες νὰ πιάσουμε τὸ άπέναντι πέρασμα.

Εἴχαμε πληροφορίες πᾶς από κεί περνούσαν συμμοριτες και ή πίστι στὸ καθῆκον εθέρειυε και άντρείων τις ψυχῆς μας.
Μεγάλο τὸ χρέος, βαρεῖα ή εύθύνη, σκληρῆ μπορούσε και νάνε ή τύχη τῶν ανθρῶπων έτούτων που βάδιζαν μέσα στη λάσπη, στὸ νερό, την άφέγγαρη νύχτα. Κι' ή σφέψη γυρίζει πίσω στὰ σπῆτια του χωριοῦ, περιῶ και χαϊδεύει τὰ λιοκαμμένα πρόσωπα, τὰ ροζιασμένα χέρια, τὰ γερασμένα κορ-

ἔνδοξοι πρόγονοί μας. Ἐνα καινούργιο δημοκρατικὸν πολίτευμα, άναγεννημένο μέσα στις καινούργιες κομμουνιστικῆς συνθήκες τῆς έπο-

φρουροὶ ξενοχτοῦν έτοιμοι νὰ άντικρούσουν σὲ σίδηρο και φωτιά καθένα ὕπουλο έχθρὸ, που θὰ τολμοῦσε νὰ μπῆ στὸ χωριό, νὰ σφάξη, νὰ γδύνη, νὰ κάψη, νὰ έρημώση.

Σταματᾶμε... με τὴ διαίσθησι πᾶς ὁ κίνδυνος πλανιέται κάπου εδῶ...

Εἶφνου τρία κεφάλια πρόβαλαν πίσω στὸ θάμνο. Δέκα μέτρα μπροστὰ μας... Μέσα στη νύχτα δε μπορούε νὰ ξεχωρίσῃ καλά. Ἀκούσαμε θόρυβο και φάνηκε κίνηση. Τὸ δάχτυλο άκούμπησε ελαφρὰ τὴ σκανδάλη και ή κρυάδα του μετάλλου, ή παγωμένη αὐτῆ συντροφιά, ένώθηκε με την άπόφαση άστραπιαία νὰ εκτελέση, πριν δεχθῆ τὰ πυρὰ του έχθρου.

Ο έπικεφαλῆς, ένα γεροδεμένο παιδί, εἶπε, προτοῦ ξεκινήσουμε:— Ποτὲ δεν θὰ βάλῃ κανένας, πριν δώσω τὸ σῆνημα. Νὰ εἶσατε ψύχραιμοι.

Μιὰ παγωμένη άνατριχίλα πέρασε γρήγορα τὸ κορμι και τὸ δάχτυλο έσφιξε περισσότερο τὴ σκανδάλη. Ο Λογίας περιέμενε

ΘΕΑΤΡΟ - ΤΕΧΝΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Β'

Σύφιλις: Οφείλεται εις την άρχρᾶν σπειροχαιτῆν. Η νόσος μεταδίδεται όταν τὸ μικρόβιον έλθῃ εις έπαφήν με οιονδήποτε σημεῖον του σώματος και έφ' ὅσον υπάρχει ξεκόβει τὸν ὕπνο, πᾶς τάχατες πέφτουν τουφεκιές, άνθρακοί έξαλλοι, γυναικῆς άναμαλλιασμένες ξεπετιώνταν στους δρόμους με τρομερὰ οὐρλιαχτὰ και φωτιές, φλόγες τεράστιες, κατακόκκινες γλώσσες άγκαλιάζοντας, γλύφοντας τὰ μικρὰ χωριατόσπιτα. Κάνουνε τὸ σημεῖο του σταυροῦ άφίνοντας κάτι σαν προσευχή νὰ ξεφυγῆ από τὰ χεῖλη, και γυρίζουν στὸ άλλο πλευρὸ ήσυχοι πᾶς άκοίμητοι

θήσεις αἱ ὅποια θὰ τὰ οδηγῆσουν άσφαλῶς εις τὸν τάφον.

Η προφύλαξις συνίσταται εις την χρῆσιν προφυλακτικῶν κατὰ την συνουσίαν ή ειδικῶν αλοιφῶν πρὸ και μετὰ αὐτῆν.

Μαλακὸν Έλκος: Ὀνομάζεται μαλακὸν εν αντιθέσει πρὸς τὸ συφιλιδικὸν τὸ ὅποιον λέγεται σκληρὸν λόγω ειδικῶν χαρακτήρων και οφείλεται εις τὸ βακτηρίδιον του Δούγκρεϋ-Οὐνὰ. Μεταδίδεται δια τῆς συνουσίας και εμφανίζεται έπί τῶν γεννητικῶν ὀργάνων 1-3 24ωρα από τῆς μόλυνσεως ὡς μικρὰ εξέλκωσις. Η θεραπεία του είναι άπλη δι' άντισηπτικῶν πλύσεων και κόψεων.

4η Ἀφροδισία νόσος: Οφείλεται εις ειδικὸν ἰὸν και εμφανίζεται ὡς βουβονική άδενίτις, ή ὁποία δυσκόλως ὑποχωρεῖ. Ὡσαύτως ή νόσοςπροσβάλλει τὸ σπυευθισμένον, μεταδιδόμενη δια τῆς παραφύσιν συνουσίας—και εκδηλουμένη δια βλενοπονωδῶν κενώσεων. Ἐφόσον δεν γίνει έγκαιρῶς ή διάγνωσις και θεραπεία δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ οὐλόδη στένωσιν θθάει μέχρις πλήρους στενώσεως του σπυευθισμένου, ήτις πολλάκις με ὄλα τὰ έπακόλουθα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Συνήθως περνᾶ με άσπιρίνη.
2. Μία εκ τῶν τεσσάρων ἰανικῶν φυλῶν της Ἰατρικῆς.
3. Δεν πρέπει νὰ σὰς τὸ πῆξουν. — Σύνδεσμος διαζευκτικὸς.
4. Δόγης της Βενετίας λεηλατήσας τὴν Ρόδον (αἰτιατ.).
5. Του λείπει τὸ πρώτον γράμμα δια νὰ γίνῃ έντομοκτόνον. — Κτηνική άνωταμία.
6. Η διάσπασις του άνεστάσσε τὴν ὄψλητον.
7. Γλυκύσμα εκ ζύμης και μέλιτος ή σιροπίου.
8. Προϋποθέτει προμήθειαν ειδῶν επί πιστώσει (αἰτ.). — Γάλλος σατυρικὸς συγγραφεύς.
9. Παραινετικὸν. — Νόσος τῶν μαῦρῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Μονὰς ναυτικοῦ. — Μόριον της κα-

στη Ρωσία, που φέρνει στα προσκήνια, μια νέα κρατική μορφή, το κομμουνιστικό κράτος. Με το πρόσχημα της δήθεν απολυτρώσεως του λαού απ' την εκμετάλλευσή και την διατήρηση των δημοκρατικών του ελευθεριών εγκαθιδρύεται εκεί μια στιγνή έρυθρη δικτατορία, που πλημμυρίζει τα πάντα στο αίμα και θρονιάζει εκεί τον ολοκληρωτισμό του. Το έργο χάνεται εκεί. Γίνεται ρομπότ, μηχανή που πρέπει να υπακούη τυφλά στα κελεύσματα του κομμουνιστικού κόμματος, του υπερχρόνου αυτού. Και νέα θρησκεία, η θρησκεία του Μάρξ, ο υλισμός που κατευθύνει κάθε ανθρώπινη εκδήλωση.

Ακολουθεί το άλλο σκέλος του φασισμού. Το συντεχνιακό κράτος του Μουσολίνι στην Ιταλία. Τα πολιτικά κόμματα σβύνουν για να παραχωρήσουν τη θέση τους στις συντεχνιακές επαγγελματικές οργανώσεις, υποχρεωτικές για κάθε τάξη. Το κοινοβούλιο της Ρώμης άσχετα αν αποτελείται από αντιπροσώπους τάξεων, είναι στους τύπους μονάχα αντιπροσωπεία και ουσιαστικά τυφλό όργανο του άρχηγού, του Ντούτσε και του Άνωτάτου Φασιστικού Συμβουλίου. Κι' εδώ η δικτατορία ενός, κι' εδώ μια ιμπεριαλιστική πολιτική, που αρχίζει να δίνει άφορμες σ' έναν καινούργιο παγκόσμιο πόλεμο.

Φθάνουμε αργότερα στο ναζισμό του Χίτλερ, στον εθνικοσοσιαλισμό. Συντρίβεται κι' εδώ το έργο, η προσωπικότητά του ανθρώπου, που στάθηκε πάντα φορέας και δημιουργός πολιτισμού. Η συντριβή αυτή του άτομου είναι το μόνο κοινό που έχουν εθνικοσοσιαλισμός και κομμουνισμός. Μά

το ναζιστικό κράτος δεν χάνει ολοτελά την ανθρωπιστική βάση, όπως το κομμουνιστικό, που κυλιέται μέσα στον υλισμό τόσο κυνικά. Είναι ένα κράτος που το μοναδικό του κόμμα, έχει για βάση τον ιδεαλισμό. Και υπεράνω όλων τον εθνικισμό. Υπεράνω όλων τη Γερμανία, που ανειρεύεται μια νέα τάξη πραγμάτων.

Το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, έφερε τη συντριβή του υπερεθνικού γερμανικού κράτους και άπληλαξε την ανθρωπότητα από την απειλή του παγγερμανισμού. Ταυτόχρονα όμως ξεσκέπασε τα σχέδια της Σοβιετικής Ρωσίας, που έγιναν τώρα αντιληπτά, έγιναν καθαρά. Το κομμουνιστικό σύστημα δεν είναι εκείνο που έγγραφαν στα χαρτιά τους οι πατεράδες του. Δεν είναι ο κοινωνικός παράδεισος. Είναι μια ύπουλη δύναμη που υπονομεύει την ανθρωπότητα για να πραγματοποιήσει την πανσλαβιστική ιδέα. Η κουρασμένη ανθρωπότητάς δεν γνώρισε ακόμη την ειρήνη, χάρις σ' αυτή την καινούργια ιμπεριαλιστική πολιτική της Ρωσίας. Απ' τη στιγμή που αντίλησαν οι καμπάνες της ειρήνης ένας καινούργιος πόλεμος άρχισε. Πόλεμος διεθνής γιατί υπονομεύεται και απειλείται ο πολιτισμός χιλιετηρίδων από τις σκοτεινές δυνάμεις και το καινούργιο κύμα της βαρβαρότητας, που θέλει να κατακλύση την ανθρωπότητα, σαν παγερός χείμαρρος από το Βορρά.

Είμαστε υπερήφανοι, γιατί πρωτοπόροι πάντα, συνεχίζουμε σήμερα τον αγώνα κατά των ολοκληρωτικών κρατικών μορφών. Πολεμούμε για τη διατήρηση των ελευθέρων λαϊκών θεσμών και του δημοκρατικού πολιτεύματος, που τα στερεά του θεμέλια έβαλαν οι

νόημα γυμνάσιον...
Κα ΖΑΝΑΤΡΙΣ

που αφήνει ένα παράξενο βουητό, κουβαριάζοντας τα κλαριά του στην πνοή του ανέμου, ούρλιαγμα τσακαλιού, το κόχλασμα του νερού που στροβιλίζεται στις άκρες της όχθης, δίνει πιδ άγρια πη στη νύχτα. Κανείς δε μιλούσε. Αρραιωμένοι γλυστρούσαμε μέσα στις λόχμες να πιάσουμε το απέθαντο πέρασμα.

Είχαμε πληροφορίες πώς από εκεί περνούσαν συμμορίες και η πίστι στο καθηκόν εθέρυει και άντρεϊαν τις ψυχές μας. Μεγάλο το χρέος, βαρεία η ευθύνη, σκληρή μπορούσε και νάνε η τύχη των ανθρώπων έτούτων που βάδιζαν μέσα στη λάσπη, στο νερό, την άφέγγαρη νύχτα. Κι' η σφέψη γυρίζει πίσω στα σπίτια του χωριού, περνά και χαϊδεύει τα λιοκαμμένα πρόσωπα, τα ροζιασμένα χέρια, τα γερασμένα κορ

ένδοξοι πρόγονοι μας. Ένα καινούργιο δημοκρατικό πολίτευμα, αναγεννημένο μέσα στις καινούργιες κοινωνικές συνθήκες της εποχής μας, δημοκρατία όμοια μ' αυτήν που εξέλιχθη στα ελεύθερα κλίματα της γηραιάς Αλβιόνος και της υπεραντλατικής μας συμμάχου της Αμερικής, το πολίτευμα αυτό είναι το ιδανικό μας, το τέρμα της σκληρής πάλης που διεξάγει σήμερα το Έθνος μας. Μια σύγχρονη κρατική μορφή που το άτομο δεν θα συντρίβεται αλλά θα εργάζεται ελεύθερα μέσα στα πλαίσια πάντα των συμφερόντων της Ελλάδος.

5)10)48 Π. Β. 1ος Λόχος

φουροί ξενυχτούν έτοιμοι να αντικρούσουν σε σίδερο και φωτιά καθένα ύπουλο έχθρο, που θα τολμούσε να μπη στο χωριό, να σφάξη, να γδύνη, να κάψη, να έρημώσει.

Σταματάμε... με τη διαίσθησι πώς ο κίνδυνος πλανιέται κάπου εδώ...

Ξάφνου τρία κεφάλια πρόβαλαν πίσω στο θάμνο. Δέκα μέτρα μπροστά μας... Μέσα στη νύχτα δε μπορείς να ξεχωρίσης καλά. Ακούσαμε θόρυβο και φάνηκε κίνηση. Το δάχτυλο ακούμπησε ελαφρά τη σκανδάλη και η κρυάδα του μετάλλου, η παγωμένη αυτή συντροφιά, ένώθη με την απόφαση άστραπιαία να εκτελέσει, πριν δεχθί τα πυρά του έχθρου.

Ο έπικεφαλής, ένα γεροδεμένο παιδί, είπε, προτού ξεκινήσουμε: — Ποτέ δεν θα βάλη κανένας, πριν δώσω το σύνθημα. Να είσατε ψύχραιμοι.

Μια παγωμένη ανατριχίλα πέρασε γρήγορα το κορμί και το δάχτυλο έσφιξε περισσότερο τη σκανδάλη. Ο Λοχίας περίμενε.

Σε λίγο μπλούμ-μπλούμ-μπλούμ... τρία μεγάλα σκυλιά πετόχτηκαν στο νερό, φοβισμένα γαυγίζοντας...

Γελάσαμε μέσα μας βουβά ά καθένας και σκεφτόμασταν τον καθούρα που θα τρώγαμε σαν θα γυρίζαμε στο Λόχο αν σκοτώναμε τα σκυλιά, ξεσηκώνοντας στο πόδι μέσα στη νύχτα ολόκληρο το χωριό και σπέρνοντας τον τρόπο και τον πανικό, χωρίς λόγο.

Σε λίγο είχαμε πιάσει απέναντι. Περιμέναμε μέχρι το χάραμα,

από τας έκδηλώσεις της νόσου, έλκος, ροδάνθη (μικρά εξανθήματα κατά την επιφάνεια του σώματος έμφανιζόμενα μετά δίμηνον, πλάκες, κομμιάματα αλλά και διά της εξέτάσεως του αίματος κατά Βάσσερμαν και Κάνν αι ό ποίαι γίνονται θετικά από του δευτέρου μηνός.

Όχι σπανίως το έλκος είναι παραπολύ μικρόν ώστε να διαφεύγη της προσοχής του πάσχοντος, όποτε ή νόσος θα γίνη αντιληπτή μετά πάροδον πολλών έτών όταν προσβληθούν διάφορα όργανα του σώματος. Η θεραπεία της νόσου διαρκεί 3 περίπου έτη και πρέπει να γίνεται τακτικώς και σνευ διαλειμμάτων μακροχρόνιον άλλως ή θεραπεία είναι άτελής και ό πάσχων μετά 10-15 ή και 20 έτη δυνατόν να παρουσιάση προσβολήν διαφόρων όργάνων ως της καρδιάς του νευρικού συστήματος, των νεφρών, των άγγείων κ.λ.π. Ένδοκαρδίτιδες και μυοκαρδίτιδες, το άνεύρυσμα της άορτής, ψυχικά νόσοι και ή νοτιάς φθίσις (παράλυσις των κάτω άκρων) ως αίτιαν έχουν συνήθως την συφιλίδα. Τα εκ των συφιλιδικών γονέων προερχόμενα παιδια, εάν δεν πεθάνουν άμέσως μετά την γέννησιν τους θα έμφανίσουν αργότερον διαφόρους πα

χάμενοι μέσ' στο νερό, στη λάσπη, στους θάμνους, που στάζανε άπάνω μας.

Η νύχτα πέρασε χωρίς έπεισόδιο, ήσυχη, μα στο ξημέρωμα είχαμε όλοι σκεδρώσει. Γυρίζαμε όμως όλοι με τη χαρά και την ικανοποίηση πώς εκτελέσαμε το χρέος μας, που έκανε πιδ ελαφρύα τα βαρεία βλεφαρά μας απ' το ξενύχτι...

ΡΑΣΠΑΣ—3ος Λ.

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Συνήθως περνά με άσπιρίνην.
2. Μία εκ των τεσσάρων Ιονικών φυλών της Αττικής.
3. Δεν πρέπει να σάς το πρήζουν. — Σύμβουλος διαζευκτικός.
4. Δόγης της Βενετίας λεπλατφας την Ρόδον (αίτιατ.).
5. Του λείπει το πρώτον γράμμα διά να γίνη έντομοκτόνον. — Κτητική άντομια.
6. Η διάσπασίς του άνεστάωσε την ύψηλον.
7. Γλύκισμα εκ ζύμης και μέλιτος ή σιροπιού.
8. Προϋποθέτει προμήθειαν ειδών επί πιστώσει (αίτ.). — Γάλλος σατυρικός συγγραφέυς.
9. Παραιτηκόν. — Νόσος των μαύρων των τροπικών χωρών.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Μονάς ναυτικού. — Μόριον της καθομιλουμένης.
2. Έκκλησιαστικός όφφικιούχος προηγούμενος του άρχιερέως κατά τας λιτανείας.
3. Γλαφυρότης.
4. Κλάδος της Μετεωρολογίας εξετάζων τά εις άνώτερα στρώματα της άτμοσφαιρας συμβαίνοντα φαινόμενα.
5. Σύμφωνον και φωνήν. — Έπαναλαμδανόμενον σημαίνει άμέσως.
6. Διάσπασος Αμερικανός εφευρέτης εις άν όφείλεται ή επινόησις των λαμπήρων.
7. Μία ήθοποιός του κινηματογράφου. — Είσήγαγε του καπνόν εις την Εδρόπην.
8. Υποθετικόν (άντιτροφός). — Της όποιας. — Γράμμα.
9. Αρχαία πόλις της Αργολίδος. — Στρατιωτικόν παράγγελμα.

τω από τον ήλιο, οι ληστοσυμμοριται αυτή τη φορά δεν περιορίστηκαν να ξαναστήσουν στο Βίτσι τον γκρεμισμένο Πύργο των χιμαϊρών τους. Τόσο τους ξεερέθισε και ενάντια τους άπετύφλωσε ή τραγική τους άποτυχία, ώστε έδώ στο Βίτσι, θέλησαν να τα παίξουν όλα για όλα. Κι' ενώ στο Γράμμο, περίμεναν την επίθεση προχίζοντας τα δόντια τους, στο Βίτσι, θέλησαν να την προλάβουν και να τη ματαιώσουν με μια δική τους έπιθετική πρωτοβουλία. Με άλλα λόγια, τυφλωμένοι από τις προηγούμενες άποτυχίες, θέλησαν να σηκώσουν το πιό «βαρύ λιθάρι». Με τα μάτια λοιπόν κλειστά, μη βλέποντας τίποτε πια μπροστά τους, μ' ένα παράλογο όνειρο να επιτύχουν τη διάσπαση των γραμμών μας στο Βίτσι και ν' ανοίξουν ελεύθερη λεωφόρο νίκης προς την Καστοριά, ώρμησαν έναντιον του πεπρωμένου τους, που τους περίμενε σαν τείχος χαλύβδινο. Έκρουσαν το τείχος με όλη τους την παραφορά και τη χιμαϊρική πεποίθηση για νίκη. Κι' ήταν φυσικό να γίνε αυτό που συνέβη. Έξακόσοι νεκροί, εξακόσοι δυστυχισμένοι πρώην άνθρωποι, στρώθηκαν μπροστά στο άκλόνητο τείχος του έθνικου φρονιματος, παράλογη και τραγική θυσία στο δαμο ένος τερατώδους ειδώλου, του Κομμουνισμού. Άραγε, κι' αυτή τη φορά να έμειναν εύχαριστημένοι από το ράπισμα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΑΣ

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Του κ. ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Ένας χιουμοριστής θα μπορούσε να πει ότι δεν υπήρξε ποτέ άλλος στρατός στην ιστορία σαν το λεγόμενο «Δημοκρατικό Στρατό», που να έπιδιώξε με τόσο μανία και με τόσο άστοχονη το συνεχές σπάσιμο των μούτρων του. Νομίζει κανείς πώς κάθε άποτυχία του τον κάνει να εύφραίνεται από αγαλλίαση, και να προετοιμάζεται με μεγαλύτερη όρεξη για μια νέα άποτυχία. Που να όφείλεται άραγε ή παράξενη αυτή κατάσταση ; Ένας από τους δριμυτέρους συγχρόνους έπικριτάς του κομμουνισμού, ο μεγάλος λογοτέχνης και δημοσιογράφος Άρθούρος Κάιςλερ, έγραψε το εξής χαρακτηριστικό : «Οί κομμουνισταί εξακολουθούν να είναι αισιόδοξοι άκόμη και στα πρόθυρα της καταστροφής τους». Να μια εύφυη και κατά βάθος σωστή ψυχολογική εξήγηση της νοσηρής ευδαιμονίας με την όποιαν οι κομμουνισταί έπιδιώκουν να δέχονται ραπίσματα επί ραπισμάτων. Κι' ενώ μας παρορμαίζουν το πρόσωπό τους αϊμόφυρτο από τα αδιάκοπα ραπίσματα, κρατούν συγχρόνως μαντολινα και κιθάρες, ζουρνάδες και λαγούτα, και τραγουδούν πινδαρικούς ύμνους προς την «άσύγκριτη» άνδρεία τους και την «άκαταμάχητη δύναμή» τους.

Αυτήν την εικόνα μας δίνουν δυό χρόνια τώρα, οι πολεμικοί άγώγες των ληστοσυμμοριτών. Έπί δυό χρόνια, ένισχυμένοι άφθόγως και συνεχώς από τους όμοιόεάτας των ξένους λαούς, άγωνίζονται με κάθε μέσο και πιδ κάθε κατεύθυνση, να υποτάξουν την Ελλάδα, όπως θα έξεστράτευαν για να υποτάξουν μια ξένη φυλή. Χρησι

μοποίησαν όλους τους τρόπους με τους όποιους κρατώντας κανείς ένα όπλο, έπιδιώκει να πραγματοποιήσει μια μεγάλη νίκη. Άρχισαν με τον αϊφνιδιαστικό ληστοπόλεμο, τον άνεπτυξαν σιγά-σιγά σε συστηματικό «πόλεμο партиζάνων», τον μετέβαλαν έπειτα σε πόλεμο όχρωμένων θέσεων και έδωσαν μάχες εκ παρατάξεων. Στο μεταξύ, υιοθέτησαν όλα τα μέσα της δολίας φθοράς που μπορεί να θέσει σ' έφαρμογή ή έπιστήμη της καταστροφής. Άλλά το άποτέλεσμα; Να διασαλπίζουν συνεχώς ότι «όπου και νάναι, ή νίκη θάναι δική τους», ότι μια άκόμη προσπάθεια, κι' ό Μάρκος με το Ζαχαριάδη θα πιούν το καφεδάκι τους στού Ζαχαράτου. Είναι περίεργο, αλήθεια, ότι όλοι οι έχθροί του Έλληνισμού θεώρησαν και θεωρούν ως άκρον άωτων στρατιωτικής έπιτυχίας, ένα καφεδάκι στού Ζαχαράτου. Όμως κανείς δεν άξιώθηκε μια τέτοια τύχη. Έτσι, οι κομμουνισταί, εξακολουθούν να δέχονται άλλεπάλληλα ραπίσματα, να τραγουδούν τον ήρωισμό τους, να χάνουν συνεχώς από κάθε έπιχείρησή τους όλα τους τα

κεφάλαια, και να φωνάζουν άκούραστοι «ή νίκη θάναι δική μας, όπου και νάναι, νικήσαμε». Υπάρχουν δυό τρόποι να βλέπει κανείς τα πράγματα. Ο ένας είναι ν' άνοίγεις καλά τα μάτια σου και να τα κορφήσεις σταθερά σ' αντικείμενα που έρευνάς. Ο άλλος είναι, να κλείνεις τα μάτια σου και να φαντάζεσαι όπως σου άρέσει τα πράγματα. Αυτόν τον τρόπο ακολουθούν οι κομμουνισταί. Γι' αυτό και πέφτουν από άτύχημα σ' άτύχημα, όπως οι τυφλοί καταρακουλούν από τις σκάλες. Άς θυμηθούμε πρώτα την Κόνιτσα. Ήταν το πρώτο μεγάλο λιθάρι που δοκίμασαν να σηκώσουν οι ληστοσυμμοριται για να θεμελιώσουν το οικοδόμημα της «Ελεύθερης Ελλάδας» τους και να επιτύχουν την πολυπόθητη άνασχυμωρία των άγαπημένων τους «συμμάχων». Μα το λιθάρι έπεσε από τα χέρια τους και τους έσπασε τα πόδια. Τί να γίνε. Ήταν πολύ βαρύ. Έτσι έπαλήθευσε το ρητό ένος παλαιού ποιητή, που έλεγε ότι «βουλιάζει όποιος σηκώσει τις μεγάλες πέτρες». Κι' ό Μάρκο με το άρχηγείο του, άλλο

δεν κάνουν παρά να βουλιάζουν συνεχώς, έπειδή προσπαθούν να σηκώσουν πέτρες βαρύτερες από τις δυνάμεις τους. Γι' αυτό, βούλιαξαν στην Κόνιτσα και το Μετσοβο. Η γη Χαναάν που έδλεπαν, όραματιζόμενοι τις πολιτείες αυτές, όλο και χανόταν από τα μάτια τους. Και τους έμεναν μονάχα τα συνοριακά βουνά, όπου στις έρημες κορυφές τους και στα ελάχιστα κι' έγκαταλειμμένα χωριά τους έβαυκαλιζοντο να πιστεύουν, ότι έχουν υπό την έξουσίαν τους της «Ελεύθερης Ελλάδας». Έτσι με κλειστά πάντα μάτια μπροστά στη δική τους πραγματικότητα, έφτασαν να προκαλέσουν τη μ' η του Γράμμου. Είναι περιττό να πούμε πολλά λόγια για τη μάχη αυτή. Στις κορυφές του Γράμμου, οι ληστοσυμμοριται είχαν ύψώσει έναν πύργο από τραπουλόχαρτα, τον πύργο των πλέων άπιθάνων στρατιωτικών χιμαϊρών τους. Μέσα στα δαμάτια του είχαν κλείσει τις έλπίδες τους για θριαμβευτική άπόκρουση της μεγάλης έπιθέσεως του έθνικου Στρατού. Άπό τις έπάλξεις του φανταζόνταν ότι

βλέπουν κάτω έναν τεράστιο, δίχως όρια, τάφο' τον τάφο του «μοναρχοφασισμού». Άλλά, ξαφνικά, όπως το βαρύ λιθάρι της Κόνιτσας και του Μετσόβου, έτσι κι' ό χιμαϊρικός Πύργος του Γράμμου, κατέρρευσε με φοβερή χλαπαταγή. Γιατί τίποτε δε θορυβεί και δε βροντά τόσο μέσα στην ψυχή των ανθρώπων, όσο ή κατάρρευσις μιας χιμαϊρας. Άλλά είπαμε, ότι οι κομμουνισταί δέχονται με ήδονη την καταστροφή. Οί Ιουδαίοι, όταν καταστράφηκαν, έκλαιγαν γοερά «έπί των ποταμών Βαβυλώνος». Οί ληστοσυμμοριται όμως, μετά την κατάρρευση του Γράμμου, τυλίχτηκαν πάλι στα ράκη τους, ήσαν τα μαντολινα τους, και τραγουδώντας τη νίκη τους, μπήκαν στην Άλβανία, κι' από εκεί ξαναφάνηκαν στο Βίτσι, για να «ξαναφτιάξουν» έναν καινούργιο Γράμμο. Τόσο λίγο τους είχε φρονιματίσει ή πτώση του Γράμμου επάνω στα θλιβερά τους κεφάλαια. Έπειδή ή μοίρα τιμωρεί τους θρασεείς κι' όλους εκείνους που δεν έννοουν ν' αντιληφθούν πιδ είναι ή πραγματική τους θέση κά

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ, ΠΑΝΤΑ Η ΝΙΚΗ, ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΕΝΩΜΕΝΟΙ, ΠΑΝΤΑ ΕΣΑΣ Θ' ΑΚΟΛΟΥΘΗ

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει μόνος του. Ζή εν κοινωνία. Ο Αριστοτέλης τον αποκαλεί κοινωνικόν ὄν. Η κοινωνική ζωή του είναι φυσική ανάγκη. Η πρόοδος και ο πολιτισμός επιτυγχάνεται χάρις στο φυσικό καταμερισμό της εργασίας εντός του κοινωνικού συνόλου. Ο εις με την ειδικευμένη και εμπειρική εργασία του βοηθεί τους άλλους και ωφελείται εκ της εργασίας των άλλων. Έτσι η ανθρώπινη κοινωνία γίνεται ένας άπέραντος συντονισμός προσπαθειών. Απαραίτητος όμως προϋπόθεσις για να εξασφαλισθῆ ἡ εξέλιξις, εἶνε ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη μεταξύ των μελών μίας δοσμένης κοινωνίας. Απαιτείται, δηλαδή, να υπάρχει μεταξύ αυτών ἐνότητις, ὁμόνοια, πού θα πῆ σύμπνοια, ὁμοφροσύνη. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει, ὅτι τὰ ὁμοιοῦντα πρόσωπα θὰ σκέπτανται, ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέσα καὶ τὰς μεθόδους ἐφαρμογῆς, ἐνιαίως, ἀλλ' ἀρκεῖ οἱ γενικοὶ σκοποὶ νὰ συμπίπτουν, νὰ εἶνε ἴδιοι. Ἡ ἐνότητις, ἡ ὁμόνοια εἶνε ἀποκλειστικὸν τέκνον τῆς ἀγάπης. Ἡ τελευταία σέβεται, δὲν παρεξηγεῖ, ὑποχωρεῖ, συμβιβάζει, βοηθεῖ. Καθόλου ὅμως δὲν πρέπει νὰ νομισθῆ ὅτι ἡ ἐνότητις, ἡ ὁμόνοια ἀποκλείει τὴν ἀμίλλα. Ἀπεναντίας, τὰ δύο αὐτὰ συμβιβάζονται καὶ ἀλληλοσυμπληροῦνται. Εὐτυχὴ δὲ τὰ Ἔθνη, ὅπου αὐτὰ συνυπάρχουν. Ἐξοφθαλμον εἶνε ὅτι ἡ ἐνότητις αὐξάνει τὴν ἰσχύϊν. Ὅπως ἐξοφθαλμα εἶνε ὅλα τὰ κατὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς. Δὲν χρειάζεται πολλὰ γι' αὐτό. Εἶνε γνωστὸ τὸ κλασσικὸ ἀνέκδοτο τοῦ πατέρα με τὰ παιδιά καὶ τὴ δέσμη τῆς κληματοῖδες. Ὅπως εἶνε γνωστὰ τὰ ἀσχημα ἀποτελέσματα τοῦ ἀντιπόδου τῆς ἐνότητος, τῆς διχονοίας, τῆς διαιρέσεως. «... καὶ πάσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς εὐσταθῆσεται...», λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεώρουν τὴν ὁμόνοια ὡς θεότητα, θυγατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος καὶ ἀδελφὴν τῆς Εἰρήνης, κρατοῦσαν κλάδον ἐλαίας. Ἀντιθέτως ὁ Βιργίλιος εἰς τὴν Αἰνείαδα του παριστὰ τὴν διχονοίαν, ὡς μανιακὴν γυναῖκα, με ἀπαισίαν ὄψιν, με φῖδια στὰ μαλλιά καὶ ἀναμμένα δαδιά στὰ χέρια. Ἀλλὰ καὶ ἡ λαϊκὴ σοφία σὲ διάφορες παροιμίες περιγράφει με ζωηρότητα τὰ κατὰ τῆς ὁμοιοῖας, τῆς ἐνότητος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία ἀρκετὰ παραδείγματα μᾶς δίδει, πού δείχνουν τὰ κακὰ τῆς διχονοίας καὶ τὰ κατὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁμοιοῖας. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς συμπνοίας καὶ ἐνότητος, ἔφευρεν εἰς αἴσιον πέρασ τὸν 10ετῆ Τρωϊκὸν πόλεμον. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιζηλιᾶς τῶν δύο ἰσχυροτέρων πολιτειῶν Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης ἦτο. 120 χρόνια διήρκεσε τὸ ἀλληλοφάγωμα μεταξύ εἰκονολατρῶν καὶ εἰκονοκλαστῶν. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 οἱ ἀντιζηλιᾶς μεταξύ τῶν πολιτικῶν καὶ ὀπλαρχηγῶν διὰ τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας καὶ διευθύνσιν τοῦ ἀγῶνος ἐπέφεραν τεραστίαν ζημίαν καὶ ἴσως κατεπνίγετο ἡ Ἐπανάστασις, ἂν δὲν ἐπενέβαινον αἱ τρεῖς Μεγάλαι Δυνάμεις εἰς τὸ Ναυαρίνον. Ἀγάπην, ὁμόνοιαν, συμπνοίαν, ἀδελφότητα συνιστοῦσαν ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Ἐθνικὸς φελαμῶδὸς Ρήγας. Σειρὰν ἀτελειῶν παραδειγμάτων θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παραθεῖ. Ἐν τούτοις τοὺς Ἕλληνας δὲν διέφευγεν ἡ ἀξία τῆς ἐνότητος. Τὸ Ἀμφικτυονικὸν Συνέδριον, οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἀποδεικνύουν πόσον οἱ Ἕλληνες συνησθάνοντο τὴν ἀνάγκην τῆς συνενώσεως. Ἡ ἐνότητις τῶν Ἑλλήνων ἀπέτρεψε τὸν Περσικὸν κίνδυνον καὶ γενικῶς κάθε φορὰν τὴν καταστροφὴ τῆς Ἑλλάδος, χαρίζοντας τελικῶς τὴν νικῆν. Σὲ πολλὰς ὅμως περιπτώσεις ἡ διαιρέσις τῶν Ἑλλήνων ὀφείλονταν καὶ εἰς δολοπλοκίας τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν Σλαῶν. Εὐγλωττον παράδειγμα ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ, ἀποτέλεσμα καὶ τῆς Ρωσικῆς ραδιοσυρίας. Τὸ παρελθὸν ὅμως ἄς τὸ ἐνθυμούμεθα διὰ νὰ διδασκώμεθα μόνον ἀπὸ αὐτό. Σήμερον ἡ χώρα μᾶς εὐρίσκειται σὲ μιὰ δύσκολη καμπὴ τῆς ἱστορίας τῆς. Ἐχει ἀποδοθῆ στὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα κατὰ τῆς Σλαβοκομμουνιστικῆς ἐπιδρομῆς. Καὶ σήμερον οἱ αὐτοὶ ἐχθροὶ ἔρριξαν τὰ ζιζάνια τῆς διχονοίας ἀνάμεσά μας. Τὰ ποῖο πᾶν ὅμως δείχνουν τὸ χρέος ὄλων τῶν Ἑλλήνων, φωτίζον τὸν δρόμον των. Κι' αὐτὸς εἶνε, ἡ ἐνότητις στὴν κοινὴ προσπάθεια. Στὴν ἀπαλλαγὴν τῆς χώρας μᾶς ἀπ' τὸ συμμοριτισμό. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῆ ὅτι καμμιά σχέση δὲν ὑπάρχει στὴ ζητούμενη ἐνότητι τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν προτεινομένη «συμφιλίωσιν» τῶν συμμοριτῶν. Διότι ζητεῖται ἐνότητις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν δευτέρων. Αὐτοὶ δὲν εἶνε Ἕλληνες. Οἱ σκοποὶ τοὺς εἶνε ἀντίθετοι πρὸς τοὺς δικούς μας, προδοτικοί. Ἐνῶ ἐμᾶς ὄλους, μᾶς συνδέει ἡ κοινὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα. Ὅλοι μας, λοιπόν, ἐνωμένοι σὲ μιὰ ὑστατὴ προσπάθεια, πού θ' ἀπαλλάξῃ τὴν χώρα μᾶς ἀπ' τὸ μῖασμα αὐτό. Κι' ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ νικῆ θὰ μᾶς ἀκολουθῇ πάντα. Ἡ ἱστορία αὐτὸ ἐπαληθεύει. Ὁ δὲ ἔθνικὸς μᾶς ποιητὴς Σολωμὸς, εἰδοποιεῖ:

«Μὴν εἶπουν στὸ στοχασμὸ τους τὰ ξένα Ἔθνη ἀληθινὰ σὺν μισούντων ἀνάμεσά τους δὲν τοὺς πρέπει Λευτεριά.»

Σ. Ε. — δος Λόχος

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΕΡΙΧΟΤΖΑ...

Αὐτὸς ὁ Χότζας, φίλοι μᾶ—
μοῦ στέκει κόντρα στὸ στομά—
μὲ τὰ καμώματά του.
Στὶς γλήγορες θὰ τὸν ἀρχί—
θὰ τοῦ... δαγκώ—μάτι κι' αὐτὶ
καὶ θὰ τὸν στρώσω κάτω!

Μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά
τοὺς πειναλέους κατσαπλιά—
δέχεται κι' ἐξοπλίζει...
Κι' ὅταν περὶ οὐδέτερο—
τοῦ λέμε, κάνει τὸ κορό—
«Οὐδὲν, λέει, γνωρίζει...»

Κι' ἐσχάτως μᾶς πυροβολή—
ἀπ' τὴν Ἀρβανιτιὰ οἱ ἀλή—
καὶ εἴχαμε καὶ θύματα.
Γιὰ μᾶς, σοῦ λὲν οἱ κουνενέ—
ὑπάρχει Δίκαιο Διεθνέ—
πού μᾶς κρατὰ τὰ βήματα...

Μὰ γλήγορα, ρε σεις, θὰ πά—
αἰτοὶ μονάχα νὰ χτυπᾶ—
κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς κυττοῦμε.
Μιὰ με-στὴν Ἀλβανιὰ θὰ μποῦ—
καὶ τότες Χότζα θὰ τὰ πού—
καὶ θὰ λογαριαστοῦμε...

Ἀπ' τὸ «Μακεδονικὸ Φρουρὸ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μετὰ τὸ 1870 ὁ Κλεμανσῶ, πού ἦταν, ὡς γνωστὸν, γιατρὸς, εἶχεν ἐκλεγῆ δῆμαρχος τῆς Μονμάρτης καὶ διετέρει καὶ κλινικῆ, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐπεσκέπτοντο περισσότεροὶ ἐκλογεῖς του παρὰ ἀσθενεῖς. Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε ἕνας ἐργατικὸς. Ὁ Κλεμανσῶ, νομίζων ὅτι ἦταν ἀσθενὴς πού ἦλθε νὰ ἐξετασθῆ, τοῦ εἶπε νὰ γδυθῆ.

— Μά..., κύριε Κλεμανσῶ.
— Τί θὰ πῆ «μά»; εἶπεν ὁ Κλεμανσῶ με τὸ ἀπότομο ὕφος του. Γδύσου γρήγορα!

Ὁ ἄνθρωπος ἐβγαλε τὰ ρούχα του καὶ ὁ Κλεμανσῶ τὸν ἐξήτασε προσεκτικὰ.

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτα, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Γιατὶ ἦρθες νὰ σ' ἐξετάσω;

— Ὅχι, κύριε. Ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω μιὰ θέσι ἐπιθεωρητοῦ τῆς καθαριότητος.

Ὁ διάδικος ποινικολόγος Καράρα, ἀγορεύων μιὰ μέρα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐδέχθη μιὰ διακοπὴν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως.

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, στὸ σύγγραμμά σας ὑποστηρίζετε ἰδέαν ἀντίθετο αὐτῆς τῆν ὁποίαν ἀναπτύσσετε σήμερα.

Ὁ Καράρα χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ἀπήντησε: — Ἐκεῖ μιλεῖ ὁ καθηγητὴς Καράρα, ἐνῶ ἐδῶ μιλεῖ ὁ δικη-

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΟΙΚΗΣ ΑΓΩΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ἀνεγνώσθησαν εἰς συγκεντρώσεις τοῦ Τάγματος ἐπιστολαὶ πρὸς πολιτικὰς, στρατιωτικὰς, ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς καὶ οἰκείους των.

Ἐγένοντο αἱ κάτωθι ὁμιλίαι:

Δευτέρα (8-10-48): «Γιατὶ βρισκόμεθα ἀντιμέτωποι στὸ Μάρκο» ὑπὸ τοῦ στρατιώτου τοῦ λόχου Ἀσφαλείας Μπρεδῆμα Νικολάου.

Τρίτη (5-10-48). «Τὸ καθήκον τῶν ἰθυόντων πρὸς τοὺς νέους», ὑπὸ τοῦ στρατιώτου τοῦ 3ου λόχου Δημητριάδη Δ.

Τετάρτη (6-10-48): «Ὁ ἀγὼν τοῦ ἔθνους καὶ ἡ ἀνταρσία», ὑπὸ τοῦ στρατιώτου 2ου λόχου Ρένεση Διονυσίου.

Πέμπτη (7-10-48): «Ἡ Ἑλλὰς προύργιον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας» ὑπὸ τοῦ στρατιώτου λόχου Ἀσφαλείας Καλομαμοῦ Ἀνδρέα.

Παρασκευή (8-10-48): «Ἐμεῖς κι' ἐκεῖνοι...» ὑπὸ τοῦ στρατιώτου λόχου Ἀσφαλείας Δουβουγιάννη Λαέρτη.

Σάββατον (9-10-48): Τὸ Τάγμα μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ Διευθυντὴς τοῦ Διεθνούς Κομιτάτου Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλβετίας μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Κυριακὴ (10-10-48): Ἐγένετο ὁμιλία θρησκευτικοῦ περιεχομένου ὑπὸ τοῦ στρατιώτου τοῦ 5ου λόχου Λάγιου Παν.

Μᾶς ἐπεσκέφθησαν ἀντιπρόσωποι ἐργατικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς. Τούτους προσεφώνησεν ὁ στρατιώτης 3ου λόχου Κορκόβελλος.

Ὁ προϊστάμενος ἀξιωματικὸς γραφείου ἠθικῆς ἀγωγῆς Ἀνθ)γὸς ΛΟΕΑΣ ΑΝΤ.

«ΤΟΝ ΠΑΡΑΒΑΝΤΑ ΝΟΜΟΥΣ...»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
τῆς κάπως σκυθρωπῆς μορφῆς τῶν ἐπιτυμβίων πλάκων κάτω ἀπὸ τὸ φτερούγισμα τοῦ παντοδυνάμου θανάτου, εἶνε τὸ πρόνομιον τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τῆς νὰ ζῆ καὶ νὰ πεθαίνῃ, οὔτε ὑποταγμένη δουλικὰ οὔτε καὶ ματαιόδοξα ἐπὶ μὲν μπροστὰ στὸ σιωπηλὸ βλέμμα τῆς ἀνάγκης. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα με ἀδιάπτωτη συνέχεια καὶ συνήθεια ἀναδίδεται

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ἡ ΘΡΥΛΙΚΗ «ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ», ΟΜΙΛΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ἘΝΑΜΟΡΦΩΣΙΝ,

Εἰς τὸ προηγούμενον σημείωμά μας δώσαμε μιὰ συνοπτικὴ εἰκόνα τῆς δράσεως τῆς Βαρβάρης Θεοδοροπούλου-Λιθαδᾶ, τῆς «Μάννας τοῦ Στρατιώτου», κατὰ τὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν τὴν Κατοχὴν, κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον, ἡ δράσις τῆς «Μάννας» εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἡρωισμό καὶ αὐτοθυσία. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πῆρε καὶ τὸ τιμητικὸ ὄνομα τῆς «Μάννας τοῦ Στρατιώτη», ὅταν σὰν διευθύντρια τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ παρουσιάζεται στὸ Γερμανὸ Διοικητὴ καὶ κατορθώνει νὰ τὸν πείσῃ νὰ στεί-

Τὴν ἔλεγαν τὴν ὀργάνωσι «Θεῖα Σωτηρία». Ὅλη τὴν Ἑλλάδα τὴν διέτρεχε, δῆθεν σὰν ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Καὶ ἔπαιρνε καὶ ἔφερε φανερά τρόφιμα, ἱματισμὸν, φάρμακα. Δικαιολογημένη πὼς μεταφέρει τραυματίες ἔρρισκομένους στοὺς δρόμους τῆς Πελοποννήσου, ἔκρυβε καὶ ἀνακάτευε Ἀγγλους μετὰ τοὺς δικούς μας. Τοὺς πήγαινε σὲ μέρη ἀσφαλῆ, ἐρχότανε σὲ συνεννόησιν με κατὰλληλα πρόσωπα, καὶ ἀπὸ διάφορα μέρη ἐναύλωναν καΐκια καὶ τοὺς ἐφυγάδευαν. 317 Ἀγγλους ἔσωσε καὶ ἕνα σωρὸ Ἑλλήνων. Ὄσπου

«Ἡ Μάννα τοῦ Στρατιώτου» κ. Βαρβάρη Θεοδοροπούλου-Λιθαδᾶ ὁμιλεῖ ἐξωθὶ τοῦ φρουρίου «Κορφή τοῦ Γράμμου» πρὸς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας μετὰ τὴν μάχην.

λῆ 72 βαγόνια γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς τραυματίες μᾶς ἀπὸ τὸ Λουτράκι στὰς Ἀθήνας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ καμιόνια γιὰ νὰ παραλάβουν τοὺς τραυματίες ἀπὸ τὰ βαγόνια, ἄκομα καὶ μαξιλάρια γιὰ τὸ ταξίδι. Καὶ ὁ Γερμανὸς διοικητὴς ὄχι μόνον κάμπτεται μπρὸς στὴν ἀποφασιστικότητα τῆς θαρραλέας Ἑλληνίδας, ἀλλὰ συγκατατίθεται στὴν ἀπόλυση τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων, πού εὐρίσκοντο κλεισμένοι σὲ στρατοπέδματα κοντὰ στὸν Ἴσθμό τῆς Κορίνθου. Καὶ ὅταν ἡ ἴδια ἔτρεξε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ χαρμόσυνο γεγονός στοὺς αἰχμαλώτους, οἱ στρατιώτες τὴν εἶχαν βγάλει ἢ

τὴν πιάσανε ὄμηρο οἱ Ἴταλοι κάποτε καὶ τὴν κλείσανε στὸ Κομάντο Πιάτσα. Τὴν ἐξάντλησαν σὲ ἀνακρίσεις, τὴν ἐκακοποίησαν. Τῆς ἔσπασαν τὴν μασέλλα. 18 δόντια τῆς κατάρτησαν. Ὅχι μόνον νὰ φάῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ μιλήσῃ δὲν μπορούσε γιὰ πολὺ καιρὸ. Κι' ἂν ἔσασε τὴ ζωὴ τῆς στὸ τέλος, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὴν δικάσουν, τὴν ἔσωσε γιατί ἔπεσε ἡ Ἰταλία καὶ ἐξαγόρασε με 30 χρυσὲς λίρες τὰ χαρτιά τῆς ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ, γιὰ νὰ μὴ τὰ παραδώσῃ στὸν Γερμανὸ φεύγοντας αὐτὸς.

Εἶνε ἀτέλειωτη καὶ πολύπλοκη ἡ ἱστορία τῆς. Γεμάτη ἀγῶνες, θυσιῆς ἡρωισμοῦ. Γιὰ τὴν δράσις τῆς

του 1821 οι αντιζηλίτες μεταξύ των πολιτικών και όπλαρρωσαν δια την διακυβέρνησιν της χώρας και διένθυσαν τον άγωνος έπεφεραν τεραστίας ζημίας και ίσως κατεπνίγητο ή 'Επανάστασις, αν δεν επενέβαινον αι τρεις Μεγάλαι Δυνάμεις εις τόν Ναυσάριον. 'Αγάπη, όμως, σύμπνοιαν, αδελφότητα συνιστούσαν ο 'Υψηλάντης και ο 'Εθνικός φαλμαγός Ρήγας. Σειράν άτελειώτων παραδειγμάτων θα μπορούσε κανείς να παραθέσει. 'Εν τούτοις τους 'Ελληνας δεν διέφευγεν ή αξία της ενότητος. Τό 'Αμφικτυονικόν Συνέδριον, οι 'Ολυμπιακοί 'Αγώνες άποδεικνύουν πόσον οι 'Ελληνες συνηθάνοντο την ανάγκην της συνενώσεως. 'Η ενότης των 'Ελλήνων απέτρεψε τον Περσικόν κίνδυνον και γενικώς κάθε φοράν την καταστροφή της 'Ελλάδος, χαρίζοντας τελικώς τή νίκη. Σε πολλές όμως περιπτώσεις ή διαίρεσις των 'Ελλήνων όφείλονταν και εις δολοπλοκίας των προαιωνίων έχθρών της 'Ελλάδος, των Σλαύων. Εύγλωττον παράδειγμα ή Μικρασιατική καταστροφή, άποτέλεσμα και της Ρωσικής ραδιουργίας. Τό παρελθόν όμως τό ένθουμούμεθα δια να διδασκώμεθα μόνον από αυτό. Σήμερον ή χώρα μας εύρίσκειται σε μια δύσκολη καμπή της 'Ιστορίας της. 'Εχει άποδοθη στον ύπερ πάντων άγωνα κατά της Σλαβοκομμουνιστικής επιδρομής. Και σήμερον οι αυτοί έχθροι έρριξαν τα ζιζάνια της διχονοίας ανάμεσά μας. Τα ποιά πάνω όμως δείχνουν τό χρέος όλων των 'Ελλήνων, φωτίζουν τον δρόμον των. Κι αυτοί είνε, ή ενότης στην κοινή προσπάθεια. Στην άπαλλαγή της χώρας μας άπ' τό συμμοριτισμό. Πρέπει όμως να τονισθ ή ότι καμμία σχέση δεν υπάρχει στη ζητούμενη ενότητα των 'Ελλήνων και την προτεινόμενη ασυμφιλίωση των συμμοριτών. Διότι ζητείται ενότης των 'Ελλήνων κατά της επίβουλης των δευτέρων. Αυτοί δεν είνε 'Ελληνες. Οι σκοποί τους είνε αντίθετοι προς τους δικούς μας, προδοτικοί. 'Ενώ έμάς όλους, μας συνδέει ή κοινή αγάπη προς την Πατρίδα. 'Ολοι μας, λοιπόν, ένωμένοι σε μια ύστατη προσπάθεια, πού θ' άπαλλάξη τή χώρα μας άπ' τό μίσμα αυτό. Κι' άς εϊμεθα βέβαιοι ότι ή νίκη θα μας ακολουθή πάντα. 'Η 'Ιστορία αυτό έπαληθεύει. 'Ο δέ 'Εθνικός μας ποιητής Σολωμός, ειδοποιεί:

« Μην εϊπουν στο στοχασμό τους
τά ξένα 'Εθνη άληθινά
σαν μισούνται ανάμεσά τους
δεν τους πρέπει Λευτεριά.»

Σ. Ε. — δος Λόχος

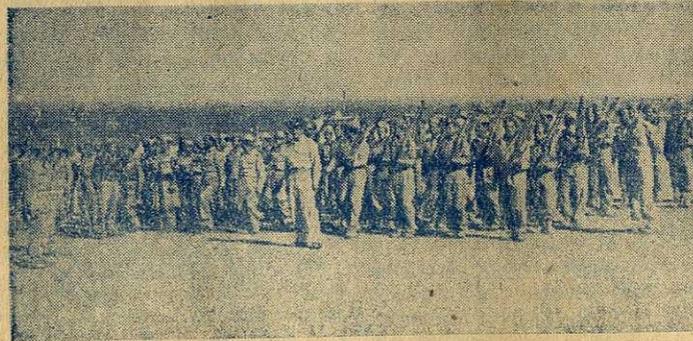
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

"ΟΠΛΑ - ΜΠΑΛΑΣΚΕΣ,"

'Ολοι τους είνε λεβέντες. 'Αξίζει να τους βλέπη κανείς καθώς κατεβαίνουν για τό «πέδιο των άσκήσεων», πού δεν είνε άλλο από τό ποδοσφαιρικό μας γήπεδο. Στα πρόσωπά τους είνε ζωγραφισμένα όλα τα συναισθήματα πού νοιώθουν' αισθάνονται χαρά και ικανοποίηση γιατί κάνουν τό καθήκον τους, υπερρήφανεα και αυτοπεποίθησι για τό μέλλον.

Συντεταγμένοι σε πυκνή τάξη, «εις φάλαγγα κατά έξάδας», όπως

ζηλεύουν μαζί. 'Αλλοι σταματούν από τις δουλειές τους, από τα διακοσμητικά συνεργεία του Τάγματος και τους καμαρώνουν και δεν βλέπουν παρά την εύτυχισμένη γι' αυτούς στιγμή πού, αφού τακτοποιηθούν, θα τους καλέσουν ν' άνέβουν στον Λόχο 'Ασφαλείας. 'Ονειροπολούν κι' αυτοί την εκπαίδευση, νοσταλγούν να βγούν έξω, να πολεμήσουν. Τό ζητούν κάθε βράδυ, κάθε στιγμή, τό διατρανώνουν: «'Οπλα θέλουμε!»

'Ενα στιγμιότυπον από τας άσκήσεις πυκνής τάξεως του Λόχου 'Ασφαλείας υπό την εποπτείαν του άνθ)γου κ. Δασκαλάκη και του Διοικητού του Λόχου κ. Σαλαβά.

λέμε στη δική μας γλώσσα τή στρατιωτική, φθάνουν στο γήπεδο. —'Ενα-δύο. 'Ενα σι' άριστερόρα, επιβάλλεται πάνω από τό τραγοίδι τους ή φωνή του Λοχαγού μας.

Δεν άκούς παρά ένα χράπ! Σαν νάνε ένας όλιο τους. Γιατί, έδώ πού τα λέμε, με τό γερό παράγγελμα έλαβαν όλιοι τά μέτρα τους. 'Ιδέτε τους πάνω τους καμαρώνουν και πώς βλέπουν με λοξές ματιές γύρω τους. 'Ιδίως όταν υπολογίζουν πώς κάπου εκεί κοντά είνε και τους παρακολουθεί ο εκπαιδευτής.

Πιο πέρα, ολόγυρα σχεδόν στο γήπεδο, στέκουν και τους βλέπουν πολλοί. Τους θαυμάζουν και τους

—'Ενα-δύο, έν-δυό...
Μη βλέπετε αυτούς τους δύο τελευταίους πού έχουν χάσει τό βήμα τους ή εκείνον της μεσαίας σειράς πού μηπερδείο κάπως τά χέρια του. Είνε νοϊόφερτοι στο Λόχο, άγύμναστοι. Χθές ή σήμερα για πρώτη φορά κατεβαίνουν στις άσκήσεις. Δεν έχουν συνηθίσει άκόμη. Μοιάζουν με τό μικρό παιδί πού πιασμένο σφιχτά από τό χέρι του πατέρα του οδηγείται στο σχολείο και φοβάται σ' όλο τό δρόμο και άκόμη τά χάνει πιο πολύ μόλις φθάσει στο προαύλιον. Αυτοί όμως δεν φοβούνται. Σέβονται τον έαυτό τους, τον εκπαιδευτή τους και πιο πολύ τον Λοχαγό

τους και πιο πολύ τον Λοχαγό

τους και πιο πολύ τον Λοχαγό

πτοντο περισσότερο έκλογους του παρά άσθενείς. Μία μέρα παρουσιάσθηκε ένας εργατικός. 'Ο Κλεμανσώ, νομίζων ότι ήταν άσθενής πού ήλθε να εξετασθ ή, του εϊπε να γδυθ ή.

— Μά..., κύριε Κλεμανσώ.
— Τί θα π ή «μά»; εϊπεν ο Κλεμανσώ με τό άπότομο ύφος του. Γδύσου γρήγορα!

'Ο άνθρωπος έβγαλε τά ρούχά του και ο Κλεμανσώ τον έξήτασε προσεκτικά.

— 'Εσύ δεν έχεις τίποτα, φίλε μου, του εϊπε. Γιατί ήρθες να σ' εξετάσω;

— 'Οχι, κύριε. 'Ηρθα να σάς ζητήσω μια θέσι επιθεωρητού της καθαριότητος.

'Ο διάσημος ποινικολόγος Καράρα, άγορευόν μια μέρα ένώπιον του δικαστηρίου, έδέχθη μια διακοπή έκ μέρους του εισαγγελέως.

— Κύριε, εϊπεν ο εισαγγελεύς, στο σύγγραμμά σας ύποστηρίζετε ιδέαν αντίθετο αυτής την όποιαν αναπτύσατε σήμερα.

'Ο Καράρα χωρίς να χάση την ψυχραιμία του άπήντησε: —'Εκεί μιλεί ο καθηγητής Καράρα, ένώ έδώ μιλεί ο δικηγόρος Καράρα.

μας. Τέτοιοι, σαν κι' αυτούς, ήσαν και οι άλλοι μας συνάδελφοι στα πρώτα τους βήματα. Μά όταν τελείωσαν την εκπαίδευση και βγήκαν έξω, απέσπασαν συγχαρητήρια από την στρατιωτική μας ήγεσία, όπως και τά χειροκροτήματα και τά «εύγε» του κόσμου, μπροστά στον όποιο παρήλασαν. Και όταν έφθασαν στο Μέτωπο, τόδειξαν. 'Επανειλημμένως μνημονεύτηκαν για τά λαμπρά τους κατορθώματα. Παντού πρώτοι. Παντού ήρωες.

Συνεχίζονται οι άσκήσεις «έν βαδίσματι» και όταν σε λίγο τό χαρμόσυνο «δώδεκα λεπτά» τους έπιτρέπη να καθήσουν ν' αναπαυθούν, αυτοί τό στρώνουν στο τραγοίδι. 'Εχουν τις παρές τους και τις φωνές της ή κάθε μία. 'Εκεί τον λόγον έχει ή «Κοπέλλα μέσ' στα χόρτα», πού καρτερεί τό στρατιώτη, ένώ πιο εκεί άλλοι πιο όρμητικοί, έχοντας σφιχταγκαλισμένα τά όπλα τους, έτοίμασαν «πιλάφι με γιαούρτι» για τον άσπονδο «φιλο» μας τό Βούλγαρο, πού όνειρεύεται τή Θεσσαλονίκη μας.

Σε όλη τή διάρκεια της εκπαίδευσως τους διακρίνει ή πειθαρχία, ή άφοσίωσις. 'Ακούραστοι στέκονται, άκούουν με προσοχή και εφαρμόζουν τά όσα διδάσκονται. 'Αδιαφορούν αν τους καίη ο ήλιος ή τους φυσάη ο άέρας. Ποτέ δεν παραπονέθηκαν. 'Εκείνο πού τους ένδιαφέρει είνε να τελειώσουν γρήγορα, να ξεπεράσουν τους πρώτους.

Μόλις σημαίνει διάλυση πυκνώνουν και με τό τραγοίδι πάλι ξεκινούν για τό Λόχο. Φθάνουν στην Πύλη και μετά από τό ώραίο τους «άτ!», περιμένουν. Δεν διαλύονται. 'Ακίνητοι περιμένουν τό παράγγελμα. Και με «τους ζυγούς λύσατε», κλίνουν όπως έμαθαν και άφίνουν μια φωνή, πού σείει τό στρατόπέδό μας:

—'Ενα-δύο-τρίαα!
Δεκ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡ.
Λόχος 'Ασφαλείας

του Ευσθρου Ζταφρου, ο πρεσβυτης της 'Ελβετίας μετά της κυρίας του και άλλοι επίσημοι.

Κυριακή (10-10-48) :
'Εγένετο όμιλία θρησκευτικού περιεχομένου υπό του στρατιώτου του 5ου λόχου Λάγιου Παν. — Μας έπεσκέφθησαν άντιπρόσωποι εργατικών Σωματείων 'Αθηνών-Πειραιώς. Τούτους προσεφώνηεν ο στρατιώτης 3ου λόχου Κορκόβελλος.

'Ο προϊστάμενος άξιωματικός γραφείου ήθικής άγωγής 'Ανθ)γός ΛΟΕΑΣ ΑΝΤ.

"ΤΟΝ ΠΑΡΑΒΑΝΤΑ ΝΟΜΟΥΣ....."

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
τις κάπως σκυθρωπές μορφές των επιτυμβίων πλακών κάτω από τό φτερούγισμα του παντοδυναμού θανάτου, είνε τό πρόνομιον της ελληνικής ψυχής, ο ιδιαίτερος τρόπος της να ζή και να πεθαίνη, ούτε ύποταγμένη δουλικά ούτε και ματαιόδοξα έφηρμένη μπροστά στο σιωπηλό βλέμμα της ανάγκης. Αυτό τό πνεύμα με άδιάπτωτη συνέχεια και συνήθεια αναδίδεται άπ' όλες τις μορφές του ελληνικού τρόπου ζωής. Οι πηγές όμως, οι ριζές αυτής της μοναδικής στην 'Ιστορία του κόσμου πολιτιστικής κατακτήσεως, βρίσκονται πολύ βαθειά στο ύπερδαφος της ανθρωπίνης ψυχής, εκεί πού τό ένστικτο πάει να δαμασθ ή και ή κριθ ή ή μοίρα του ανθρώπου και ή θεμελίωση του πολιτισμού. 'Η κυρίαρχη δύναμη των άντινομιών λειτουργεί άνελέητα σε τέτοιες κρίσιμες καμπές. 'Η ανθρωπιία, ή ευγένεια, ή γαλήνη δεν κατακτώνται παρά μονάχα από τις ψυχές πού έχουν τό σθένος να καταλύσουν την άδυναμία της. Πρέπει να ζήσης τό πάθος για να λυτρωθ ής άπ' αυτό. 'Αν θέλης την άξια ζωή, πρέπει να έχης την δύναμη ν' άφανίσης την ανάγκη, την ταπεινή, την δουλική ύπαρξη, κι' αν άκόμα είνε δική σου, κι' αν είνε του παιδιού σου. Για να σε κυβερνή ή ευγένεια κι' ή λεπτότητα, πρέπει να χης την τραχύτητα να ρημάζης την άπρέπεια, την χοντροκοπία. 'Αν θέλης να σε διαφεντεύη ο Νόμος-έλευθερία, πρέπει να ξέρης να γίνεσαι στρατιώτης και να θυσιάζης όσους άσελγούν επάνω της, και να θυσιάζεσαι γι' αυτήν. 'Αν θέλης να εξασφαλίσης τό μέτρο στη ζωή σου, σαν άτομο, σαν Λαός, είνε άπαραίτητο να έχης νεύρα, όργη, μίσος, πού να ηηθούν έξω από κάθε μέτρο, να συντρίβουν σκληρά κι' άπάνθρωπα, σαν τό άπαιτεί ή πικρή αναγκαιότητα, τους βαρβάρους της ζωής.

Τό μέτρο και τό συγκράτημα είνε ο καρπός του άθανάτου ελληνικού δέντρου. Μά δεν μπορείς, είνε προστυχία νάσαι μέτριος, όταν πρόκειται να προστατεύσης την ανθρωπινή έλευθερία και τιμή. 'Εδώ πρέπει νασαι άπόλυτος, άσπλαχνος, τραγικά συνεπής, μέχρι άπανθρωπιίας. Είνε ο Νόμος. Κι' αν τον παρέβηκε ο Δημήτρης, όμως γενεές και γενεές θυσιάζονται και όρμουν με μανία για την αιώνια Μάννα.

Τό λένε τόσα σπασμένα μάραμα...
Ο ΑΛΛΟΣ—3ος Λόχος

«'Η Μάννα του Στρατιώτου» κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου-Λιβαδά όμιλεί έξωθι του φρουρίου «Κορφή του Γράμμου» προς άξιωματικούς και στρατιώτας μετά την μάχην.

φρη 72 βαγόνια για να μεταφέρουν τους τραυματίες μας από τό Λουτρακί στας 'Αθήνας. Και όχι μόνο αυτό, άλλα ζητάει και καμιά-νια για να περαλάβουν τους τραυματίες από τά βαγόνια, άκόμα και μαξιλάρια για τό ταξίδι. Και ο Γερμανός διοικητής όχι μόνον κάμπτεται μπρος στην άποφασιστικότητα της θαρραλέας 'Ελληνίδας, άλλα συγκατατίθεται στην άπόλυση των τριών χιλιάδων αιχμαλώτων, πού εύρίσκοντο κλεισμένοι σε στραματοπλέγματα κοντά στον 'Ισθμό της Κορινθου. Και όταν ή ίδια έτρεψε να αναγειλή τό χαρμόσυνο γεγονός στους αιχμαλώτους, οι στρατιώτες την εϊχαν βγάλει ή «ΝΕΑ ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ».

'Η δράση της Βαρβάρας Θεοδωροπούλου κατά την περίοδο της Κατοχής είνε άκόμη μεγαλύτερη. 'Εξυπνη, τολημηρ ή άποφασισμένη, έβαλε μπρος ένα όλόκληρο πολύπλοκο δίκτυο διαφυγής 'Αγγλων και 'Ελλήνων στο έξωτερικό.

ΤΟ ΑΤΙΜΟ ΓΕΝΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
πιμένει να μοιρασθ ή τά πάντα με την δίποδη μάλιστα. Τό πολυτιμότερον αγαθό του καλοκαιριού, ένα ποτήρι παγωμένο νερό, άπλώνετε τό χέρι σας για να τό φέρετε με λαχτάρα στο φρυγμένο στόμα, και να! ο καταχθόνιος πράκτωρ της κάθε άρρώστειας σας προλαβαίνει και περιτολπει γύρω - γύρω στα χείλη του ποτηριού σας. Χυμώδεις καρποί, σκορπισμένοι από τό κέρας της 'Αμαλθείας, δεν προλαβαίνουν ν' άπομυζηθούν από τά χείλη σας και άμφισβητούνται από τό άδηγό ζωφίο. 'Ο μεσημεριάτικος ύπνος, από τις μεγαλύτερες παραγοριές κουρελιάζεται από τας καθέτους εφορηήσεις και τις άνώμαλες προσγειώσεις της στα κουρασμένα βλέφαρά σας και τις γαμήλιες συμπλοκές στις βαθειά σκαμμένες γραμμές του προσώπου σας. Και σαν να θυμώη από τους αναθεματισμούς σας και σαν να παίρη νέα όρμη και ζωτικότητα από τά έντομοκτόνα, — μόλις ζύπνησε από τό ζωογόνο ύπνο της στην άντλία του ντί-ντί ντί, —θυθίζει με λύσσα τό τρυπάνι της προβοσκίδας της στα ύπόγεια ρεύματα των άρτηριών σας και μοιράζεται μαζί σας τό δικό σας αίμα. 'Αλλά ή πραγματική λύσσα τις προσβάλλει τό φινόπωρο και με όλα τά μέσα επιδιώκουν να σας τή μεταδώσουν. Τό αίμα δεν ικανοποιεί πιά. Σας άποσπούν τις σαρκες με άπαθη σκληρότητα χειρουργού, σαν να

την πιάσανε όμηρο οι 'Ιταλοί κάποτε και την κλείσανε στο Κορμάντο Πιάτζα. Την εξάντλησαν σε άνακρίσεις, την έκακοποίησαν. Της έσπασαν τή μασέλλα. 18 δόντια της κατάστρεψαν. 'Οχι μόνο να φάη, άλλ' ούτε να μιλήση δεν μπορούσε για πολύ καιρό. Κι' αν έσωσε τή ζωή της στο τέλος, όταν έπρόκειτο να τή δικάσουν, την έσωσε γιατί έπescη ή 'Ιταλία και εξαγόρασε με 30 χρυσές λίρες τά χαρτιά της από τον 'Ιταλό, για να μη τά παραδώση στον Γερμανό φεύγοντας αυτός.

Είνε άτέλειωτη και πολύπλοκη ή ιστορία της. Γεμάτη άγώνες, θυσίες, ήρωισμούς. Για τή δράση της αυτή τό Κράτος την έτίμησε με τό Χρυσούν 'Αριστείον 'Ανδρείας και ή 'Ακαδημία με τό παράσημο 'Αρετής και 'Εθνικής Αυτοθυσίας.

Και είνε πολλά άκόμα τά παράσημα και οι τιμητικές διακρίσεις με τά όποια τιμήθηκε ή Βαρβάρα Θεοδωροπούλου-Λιβαδά και Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

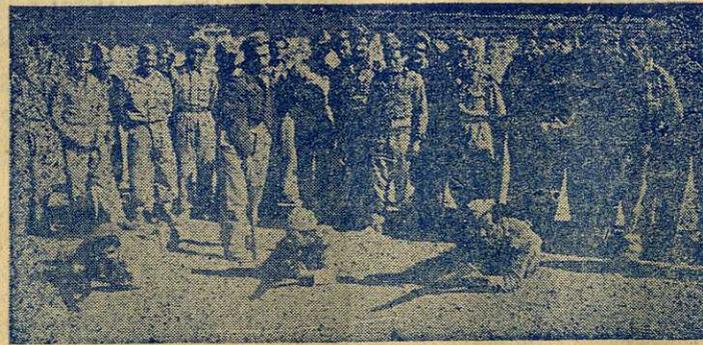
συγκεντρώνουν εφόδια για τό μεγάλο ταξίδι. Γιατί, ναρκωμένες λές από την καλοφαγία, δυσκολεύονται πιά στους εναέριους έλιγμούς, τά φτερά τους παρά τις άδιάκοπες λιπάνσεις ξηραίνονται προοδευτικώς και άρες κάθονται άδρανεϊς, συλλογισμένες, θυθισμένες, σαν νεοπλατωνικοί φιλόσοφοι, σε «μελέτην θανάτου». Κι' όταν τά ξερά πτώματά τους γκρεμιστούν από τό σύρμα της λάμπας και μείνη, μαύρα στίγματα, ρυπαρή ή μνήμη τους, καταλαβαίνετε πως ήρθε ο Χειμώνας, ή σκληρή εποχή. 'Α! να μια χρησιμότης! σκέφθηκε ο φίλος μας με άρχιμήδειον συγκίνηση. Οι μύγες, οι άσφαλεστοί δείκτες της εποχής. Σε γαργαλίζουν στο λαιμό; 'Ανοιξη. 'Εξετάζουν την κατηγορία του αίματός σου; Καλοκαίρι. Μαίνονται να σε μεταβάλουν προάρας σε συνδιασμό «όστών γεγυμνωμένων»; Φθινόπωρο. Και, δίνοντας μια με, τό πηλίκιο, ο φίλος μας άφισε πέντε νεκρούς και δέκα τραυματίες, επί της κουβέρτας, έκδικούμενος τό άτιμον γένος έκτός από τ' άλλα και γιατί κόντεψε να τον κάνει... φιλόσοφο πιο ένοχλητικό από τις μύγες του Φθινοπώρου και γιατί δεν ήρθε τόσην ώρα καμιά να κεντήση μια τελεία στο λευκό χαρτί, για να μείνη γι' αυτόν ή παύλα.

Ο ΑΛΛΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Η Α. Ε. ο Πρέσβης της Ελβετίας κ. Στούκι, ο Διευθυντής του Διεθνούς Κομιτάτου του Έρυθρου Σταυρού κ. Λεμπέρ μετά των κυριών των, και ο Δ) της τής ΒΧΙ Συν)ρχης κ. Γ. Μπαϊρακτάρης μετά της δνίδος Μπαϊρακτάρη παρακολουθούν όμιλιαν των εργατικών ήγετών εις τὸ Τάγμα μας. ΜΕΣΟΝ: Προπαρασκευαστικαὶ ἀσκήσεις μάχης εἰς τὸ Τάγμα μας ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Λόχου Ἀσφαλείας κ. Σαλβαρά. ΔΕΞΙΑ: Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν των ἀντιπροσώπων των εργατῶν εἰς τὸ Τάγμα μας: Ἐνῶ όμιλεῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν κ. Κυριακόπουλος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η Α.Ε. Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΝ

Οἱ σκαπανεῖς μας εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν τὸ περασμένο Σαββατοκύριακο νὰ ἐκφράσουν τὰ συναισθήματα τῆς ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ των διὰ τὴν φίλην Ἑλβετίαν—ποῦ ἀποτελεῖ μέσα εἰς τὴν ἀναταραχὴν ποῦ συνεκλόνησε καὶ συγκλονίζει τὴν γηραιὰν Ἑυρώπην, ἀπὸ χρόνια τώρα, τὸν φάρον τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης—εἰς τὸ πρόσωπον τῶν πλεόν ἐπισήμων ἑκπροσώπων τῆς τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Στούκι καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Διεθνούς Κομιτάτου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Λεμπέρ.

Ἡ ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ ποῦ οἱ στρατιῶται μας ἐπεφύλαξαν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους ἀποτελεῖ τὸν ἐλάχιστον φόρον τιμῆς διὰ τὴν μεγάλην Πατρίδα των, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ ὀφείλει ὁ Λαός μας, παλαιὰ καὶ πρόσφατα, μαζί με δλόκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ποῦ δοκίμασε τὴν φρίκην τῶν δύο μεγάλων πολέμων.

Οἱ κ.κ. Στούκι καὶ Λεμπέρ μετὰ των συζύγων των, συνοδευόμενοι παρὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Μα-

κρονήσου Συν)ρχην κ. Γ. Μπαϊρακτάρη, τοῦ Ὑπασπιστοῦ του κ. Καπογιάννη, ἔφθασαν εἰς τὸ Τάγμα μας τὴν 11ην π.μ. τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, παρὰ τὴν σφοδρὰν θαλασσοταραχὴν. Κατὰ τὴν ἀφιξίν των τοὺς ὑπέδεχθη ὁ Δ) τῆς μας κ. Α. Βασιλόπουλος, ἐνῶ ἀπόσπασμα τοῦ λόχου ἀσφαλείας καὶ τῆς Α.Μ. ἀπέδιδε τὰς κεκανονισμένας τιμὰς. Ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ ἐπεθεώρησαν τοὺς παρατεταμένους εἰς τὸν πρό τοῦ Διοικητηρίου χώρον ἀξιωματικῶν καὶ ἄνδρας τοῦ τάγματός μας, καὶ ἀκολουθῶν παρεκάθησαν εἰς τὸ δοθὲν πρὸς τιμὴν των γεῦμα εἰς τὴν λέσχην τῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ κομπὴ καὶ πολιτισμένη λέσχη μας ἦταν στὴς δόξας τῆς. Ἡ καλλιτεχνικὴ διακόσμησις, τὸ πλοῦσιον τραπέζι, στολισμένα με λουλούδια τοῦ νησιοῦ μας ποῦ σχημάτιζαν τ' ἀρχικὸν τοῦ ταγματος, τὸ ἐκλεκτὸ κρασί κ' ἡ χαριτωμένη ὀρχήστρα μας, ἔδιναν στὴν ἀτμοσφαιρὰ ἕνα τόνο χαρὰς καὶ εὐθυμίας, ποῦ συνεκίνησε τοὺς ἐπισκέπτας μας. Ἀξίζει νὰ συγχαροῦμε τὸν δ)τῆ τῆς λέσχης ὑπολοχαγὸ κ. Κρητικόν, ὡς καὶ τὸ προ-

σωπικὸ τῆς, διότι ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπροξένησε ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν καὶ ἔφευρεν ῥίγη συγκινήσεως εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους μας, ἦταν οἱ ἐνθουσιῶδεις ἐκδηλώσεις τῶν σκαπανέων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ποῦ ἔφθασαν τὰ ὄρια τοῦ παραληρήματος. Τὰ τραγούδια καὶ οἱ ζητωκραυγαὲς δονοῦσαν ἐπὶ ὧρας τὴν ἀτμοσφαιρὰ καὶ χάριζαν εἰς τοὺς ἐπισήμους ἕνα σπάνιον θέαμα πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως. Ἀλλὰ τὸ σύνθημα ποῦ κυριαρχοῦσε, ποῦ φλόγιζε τὰ μάτια καὶ τὴς καρδιὰς ὄλων ἦταν «ὄπλα θέλουμε». Εἶνε πιά τὸ σύνθημα τοῦ τάγματος, ποῦ ἠλεκτρίζει τοὺς σκαπανεῖς μας, διότι ἀνταποκρίνεται στοὺς μύχιους πόθους των. Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα καὶ ἐρώτησα τὸν κ. πρέσβυ ποῖες ἦταν οἱ ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν στὸ τάγμα μας, με φωνὴ ποῦ τὴν ἐπνιγε ἡ συγκίνησις, μοῦ εἶπε ἀπλά μιά λέξι μόνο, ποῦ τὰ ἔλεγε ὅλα: κ' Ἐξοχες».

Τὸ δράδυ οἱ ἐπισκέπται μας παρέστησαν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς λέσχης ἀξιωματικῶν τοῦ Β' Τάγματος καὶ τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθησαν τὸ Γ', ἀνεχώρησαν δὲ τὸ πρωτὴ τῆς Δευτέρας, ἀφοῦ ἔζησαν ἐπὶ δύο ἡμέρας μίαν ἀτμοσφαιρὰν ὑπερόχου ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Χ. Α.

Η "ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ,"

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ
γιὰ τὴν κατοπινὴν δρᾶσιν τῆς. Γιατὶ δὲν σταμάτησε ποτὲ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑποστάσις τῆς στὸ ἔθνος.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ "ΕΜΠΡΟΣ," ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΝ

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός» τῆς 30)9)48 παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω ἄρθρον:

«Τὸ βαρύτερον πλῆγμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν μέχρι τοῦδε οἱ λητοσυμμοριταὶ εἰς τὸν ἰδεολογικὸν καὶ προπαγανδιστικὸν τομέα, ὑπῆρξε τὸ ἠθικοπλαστικὸν ἔργον, ὅπερ συνετελέσθη καὶ συντελεῖται εἰς τὴν Μακρόνησον. Χιλιάδες παραπληγμένοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς Ἑλληνες ἐδέχθησαν εἰς τὴν Μακρόνησον τὸ φῶς τῆς ἐλληλικῆς αὐτογνωσίας, τώρα δὲ μάχονται μετ' ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες κάποτε ἀπειραρήσαν νὰ δηλητηριάσουν τὸ ἔθνικόν των φρόνημα. Τὴν ὁμαδικὴν αὐτὴν καὶ ἐντελῶς ἐλευθέραν καὶ συνειδητὴν μεταστροφήν ὅχι μόνον τὴν ἀνέμεναν οἱ συμμοριταὶ, ἀλλὰ τούναντιον κατέβαλλαν λυσσῶδεις προσπάθειαι, ἵνα μετατρέψουν καὶ τὴν Μακρόνησον εἰς μυστικὸν προπύργιον τῆς ἰδεολογίας των, καὶ εἰς ἐσωτερικὸν καρκίνωμα τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ πλῆκτον ὅμως πρὸ τῶν ἀληθῶς ἀπιστευτῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπετεύχθησαν εἰς Μακρόνησον, περιορίζονται σήμερον νὰ περιγράψουν τὴν νῆσον ὡς ἀπείσιον στρατόπεδον συγκεντρώσεως, ὅπου οἱ στρατιῶται βασανίζονται καὶ προπληκίζονται διὰ νὰ μετανοήσουν. Ἄλλ' ἡ Μακρόνησος εἶνε ἀνοικτὴ εἰς πάντα ἐπιθυμούντα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ μελετήσῃ τοὺς ὄρους τῆς ἐκεῖ διαδιδασείας, ματαίως δὲ ἀγωνίζεται ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν διὰ πλάστῶν ὁμολογιῶν αὐτομόλων δῆθεν Μακρονησιωτῶν, νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἐπιδιώκει. Χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ λητοσυμμοριταὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ:

Ἡ παρελθούσα ἐβδομάς ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὅτι τὰ πολιτικὰ κόμματα εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς, τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ Πατρίς, εἶνε ἀντάξια τῆς ἐμπιστοσύνης, μετὰ τὴν ὁποίαν τὰ περιέβαλε τὸ ἔθνος. Οὔτω, παρὰ τὰς σημειωθείσας διαφορὰς ἀντιλήψεων εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροέδρων τῆς Βουλῆς, αἵτινες πρὸς στιγμὴν ἠπέλησαν κυβερνητικὴν κρίσιν, τὰ συνεργαζόμενα ἐν τῇ Κυβερνήσει κόμματα, ἐν ὧμαί τῆς συζητήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ προβλήματος εἰς τὴν Πολιτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ο.Η.Ε., αἰρόμενα εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἐφανίζοντο καὶ πάλιν τὸ ἔθνος ἠνωμένον εἰς ἕνα τεράστιον συμπαγὲς μέτωπον διὰ τὴν μεγάλην μάχην ἐναντίον τῶν Σλαυκοκομμουνιστῶν, ποῦ θὰ δοθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν Παρισίων. Διὰ τὴν μάχην αὐτὴν ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἔχει ἤδη συγκεντρώσει ὅλα τὰ στοιχεῖα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπίθεσιν τῶν Σλαύων, ἔχουν δὲ προχωρήσει ἱκανοποιητικῶς αἱ συνομιλίαι διὰ τὴν νέαν περιφρούρησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς συμμοριτὰς βοήθειαι.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ:

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν διεθνή πολιτικὸν στῆθον, ἡ ἐβδομάς ποῦ πέρασε ὑπῆρξε πλήρης ἐλπίδων καὶ ἀπογοητεύσεων.

Ἡ ἀναληφθεῖσα ἐκ μέρους τῶν μὴ μονίμων μελῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ κ. Μπραμούλια προσπάθεια ἐξευρέσεως συμβιβαστικῆς λύσεως διὰ τὸν τερματισμὸν τῆς κρίσεως τοῦ Βερολίνου, ἥτις πρὸς στιγμὴν ἐγένετο μετὰ ἐπιτυχίαν εἰρηνικοῦ διακανονισμοῦ τὴν ἀγωνιώσαν ἀνθρωπότητα, ἐ-

σ'ας, ἡ ὁποία προέβαλε ὄρους διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ—ὡς γνωστόν, ὁ κ. Βισίνσκυ διὰ τῆς ἀπαντήσεως προέβαλε τὴν διπλὴν ἀξίωσιν ὅπως διαγραφῇ ἡ προσφυγὴ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων ἐκ τῆς ἡμερησίας διατάξεως τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ ἐπανέλθουν τὰ πράγματα εἰς τὴν συμφωνίαν τῆς 30 Αὐγούστου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, δὲν ἐξετελέσθη, τοῦ στρατάρχου Σκολόφσκυ μὴ συμμορφωθέντος πρὸς τὰς δοθείσας ὁδηγίας.

Οὔτω ἡ λύσις τῆς διαφορᾶς, ἐκτὸς τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, φαίνεται τώρα ἀποκλειομένη, ἢ ὅχι δὲ αἱ οὐδέτεροι δυνάμεις κατευθύνουν τὰς προσπάθειαι των εἰς τὸ νὰ μὴ προσλάβουν αἱ συζητήσεις ἐν τῷ Συμβουλίῳ ὀρεῖαν μορφήν. Ἐν τῷ μεταξύ τόσον αἱ ἐφημερίδες ὅσον καὶ οἱ σχολιασταὶ τοῦ Ραδιοφώνου, τονίζουν ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀμερικῆς ἐναντι τῆς Ρωσίας παραμένει ἀπολύτως σταθερά, αἱ δὲ βασικαὶ γραμμαῖαι τῆς συνίστανται εἰς τὰ ἑξῆς σημεία:

1) Οὐδέμια παραχώρησις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Βερολίνου.

2) Σταθερὰ συνεργασία μετὰ τῶν ἄλλων Δυτικῶν Δυνάμεων, καὶ

3) Ἐνίσχυσις τῶν Δημοκρατικῶν μετὰ ὅλας τὰς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀμερικῆς εὐρίσκομένης δυνάμεις.

Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐνισχύθη καὶ ἀπὸ τὴν δὴλωσιν τοῦ ὑποψηφίου Προέδρου τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ Κόμματος κ. Ντιούι, ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς Λαὸς εὐρίσκεται ἠνωμένον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς εἰς Παρισίους ἀντιπροσωπεῖαις του διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Βερολίνου.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Πολεμικὸς λόχος ἐξ 150 ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν ὑπίλαρχον Δ. Κοντούλην, ἀποτελῶν κλιμάκιον τοῦ Α' Τάγματος Σκαπανέων, μετὰ τὴν Ἀμαλιάδα, ἀνεχώρησε τὴν δὴν τρέχοντος ἐκ Μακρονήσου.

Μετὰ τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ ἐθνικὴν ἀνάπλασιν

ἀναζωογονημένας καὶ πεπληρωμένας τῶν ὑψηλῶν τῆς Φυλῆς ἰδανικῶν, ἀνεχώρησαν οἱ ἄνδρες μας, ἀποφασισμένοι νὰ ἀποδείξουν εἰς τὴν Πατρίδα, ὅτι εἶνε ἀντάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης ποῦ τοὺς δείχνει διὰ τῆς τιμητικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς. Εἰς δὲ τοὺς προδῶτας τοῦ Μάρκο, ποῦ

σώπων της τού προεβουτου κ. Στούκι και του διευθυντού του Διεθνούς Κομιτάτου του Έρυθρου Σταυρού κ. Λεμπέρ.

Η άποθεωτική ύποδοξη που οι στρατιώται μας έπεφύλαξαν εις τους ύψηλους ξένους άποτελεί τον έλαχιστο φόρο τιμής δια την μεγάλην Πατρίδα των, εις την όποιαν πολλά όφείλει ο Λαός μας, παλαιά και πρόσφατα, μαζί με όλοκληρον τον πολιτισμένον κόσμον, που δοκίμασε την φρίκην των δύο μεγάλων πολέμων.

Οί κ.κ. Στούκι και Λεμπέρ μετά των συζύγων των, συνοδευόμενοι παρά του Διοικητού της Μα-

κρονίας τού προεβουτου κ. Στούκι και του διευθυντού του Διεθνούς Κομιτάτου του Έρυθρου Σταυρού κ. Λεμπέρ. Η άποθεωτική ύποδοξη που οι στρατιώται μας έπεφύλαξαν εις τους ύψηλους ξένους άποτελεί τον έλαχιστο φόρο τιμής δια την μεγάλην Πατρίδα των, εις την όποιαν πολλά όφείλει ο Λαός μας, παλαιά και πρόσφατα, μαζί με όλοκληρον τον πολιτισμένον κόσμον, που δοκίμασε την φρίκην των δύο μεγάλων πολέμων. Οί κ.κ. Στούκι και Λεμπέρ μετά των συζύγων των, συνοδευόμενοι παρά του Διοικητού της Μα-

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Πολεμικός λόχος εξ 150 άνδρων υπό τον ύπίαρχον Δ. Κοντούλην, άποτελών κλιμάκιον του Α' Τάγματος Σκαπανέων, με έδρα την Άμαλιάδα, άνεχώρησε την όην τρέχοντας εκ Μακρονήσου.

Μετά την ήθικην διαπαιδαγώγησιν και έθνικην ανάπτυσιν που συνετελέσθη και συντελείται εις το μέγα αναμορφωτήριο, έδόθη υπό της Πατρίδος η έξάιρετος τιμητική διάκρισις δια τας μονάδας της Μακρονήσου, της ύπ' αυτών των ίδιων και άπ' ευθείας εκκαθαρίσεως και φρουρήσεως—δεινοπαθουσών υπό του σλαουσυμμοριτισμού—της χώρας περιοχών.

Με τας καρδιάς έξαγισημένες

άναζωογονημένας και πεπληρωμένας των ύψηλών της Φυλής ιδανικών, άνεχώρησαν οί άνδρες μας, άποφασισμένοι να άποδείξουν εις την Πατρίδα, ότι εινε άντάξιοι της έμπιστοσύνης που τους δείχνει δια της τιμητικής αυτής άποστολής. Είς δε τους προδότας του Μάρκου, που κάποτε προσεπάθησαν να τους μολύνουν πώς οί Έλληνες ξέρουν να πολεμούν και να πεθαίνουν υπερασπιζόμενοι τα ιερά και όσια τους, την τιμήν και την ανεξαρτησίαν τους, την έλευθερίαν τους.

Η Παναγία μες τους προσκατεύει.

Α. ΙΩΑΝΝΟΥ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Υπό του Γενικού Έπιτελείου Στρατού έξεδόθη σήμερα το κάτωθι ανακοινωθέν:

Δυτική Θράκη : Δραστηριότης ήμετέρων.

Ανατολική — Κεντρική Μακεδονία: Αναγνωρίσεις και έξερευνησεις Ν. Κρουσιών. Άνευρέθη άποθήκη περιήκουσ ύφασματα και άλλα είδη. Συμμορίται έπετέθησαν κατά του χωρίου Ταξιάρχης Χαλκιδικής άποκρουσθέντες. Είς λοιπήν περιοχήν έπιθετικά άναγνωρίσεις ήμετέρων. Άπώλειαι νεκροί 2, τραυματίαι 7. Άπώλειαι συμμοριτών νεκροί 11, παραδοθέντες 5.

Δυτική Μακεδονία: Συμμορίται ενήργησαν έπιθεσιν κατά ήμετέρων, δυτικής Δενδροχωρίου, άποκρουσθέντες με σοβαράς άπώλειας. Είς λοιπήν περιοχήν Βέρνου άναγνωρίσεις ήμετέρων. Άπώλειαι νεκροί 2, τραυματίαι 7. Άπώλειαι συμμοριτών νεκροί 11, παραδοθέντες 5.

Ηπειρος: Είς περιοχήν Σουλίου ήμέτερα τμήματα καταδιόκουν συμμορίτας συμπτυσσόμενοι προς το όρος Όλύτσικα. Είς λοιπήν περιοχήν δράσις περιπόλων

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ;

και ένεδρών. Άπώλειαι συμμοριτών παραδοθέντες 25.

Θεσσαλία: Έπιθετικά άναγνωρίσεις ήμετέρων κατά συμπλοκών. Άπώλειαι, τραυματίαι 12. Άπώλειαι συμμοριτών νεκροί 5, παραδοθέντες 4.

Στερεά Έλλάς : Συμμορίται προσέβαλον κομπολίην Λιλαιών, άποκρουσθέντες. Άεροπλάνον άγνωστού έθνικότητος υπερέπτη Άγρινίου. Είς λοιπήν περιοχήν έξερευνησεις και άναγνωρίσεις. Άπώλειαι νεκροί 2, τραυματίαι 7. Άπώλειαι συμμοριτών νεκροί 3, συλληφθέντες 3.

Πελοπόννησος: Την νύκτα 12ης προς 13ην, συμμορίται προσέβαλον την Ζαχάρα, την όποιαν υπερέπτιζεν άπόσπασμα Ζάρα. Ένισχύσεις κινηθείσαι δραστηρίως, συνεπλάκησαν μετά συμμοριτών εις περιοχήν Γιαννιτοχωρίου και 2 χλμ. Β.Α. Ζαχάρας. Φρουρά κομπολέως ήμύνη ήρωϊκάς, και τη βοήθεια των άποσταλεισών ενισχύσεων, κατώθωσε να άποκρούση και καταδιώξη τους συμμορίτας. Κατά την διάρκειαν της έπιθέσεως, ομάδες συμμοριτών εισήλθον εις την κομπολίην και έπυρπόλησαν 5 οικίας. Είς τόν άγώνα έπενέβη και άεροπορία. Άπώλειαι γνωσθείσαι μέχρι στιγμής: α' ήμετέρων νεκροί 5, τραυματίαι 6. β' Συμμοριτών νεκροί εντός της κομπολέως 50, εις παρυσήν κομπολέως 16. Συνεχίζεται έρευνα πεδίου μάχης.

τους έπισήμως ένα σπάνιο θέαμα πατριωτισμού και έθνικής έξάρσεως. Άλλά το σύνθημα που κυριαρχούσε, που φλόγιζε τα μάτια και τις καρδιές όλων ήταν «Όπλα θέλουμε». Είνε πια το σύνθημα του τάγματος, που ήλεκτρίζει τους σκαπανείς μας, διότι άνταποκρίνεται στους μύχιους πόθους των. Όταν τελείωσε το γεύμα και έρώτησα τόν κ. πρέσβυ ποιές ήταν οι έντυπώσεις του από την έπίσκεψιν στο τάγμα μας, με φωνή που την έπιγε ή συγκίνησις, μου έιπε άπλά μια λέξι μόνο, που τα έλεγε όλα : «Έξοχος».

Το βράδυ οί έπισκέπται μας παρέστησαν εις τα έγκαίνια της λέσχης αξιωματικών του Β' Τάγματος και την έπομένην έπεσκέφθησαν το Γ', άνεχώρησαν δε το πρωί της Δευτέρας, άφου έξησαν επί δύο ήμέρας μιαν άτμοσφαιραν υπερόχου έθνικου ένθουσιασμού.

Χ. Α.

Η "MANNA ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ"

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ για την κατοπινη δράση της. Γιατί δεν σταμάτησε ποτέ να προσφέρη τις υπηρεσίες της στο Έθνος. Παρ' ότι η υγεία της έχει αρκετά κλονισθή, ξαναφόρεσε τη χακί στολή και περιοδεύει διαρκώς εκεί που βρίσκονται και πολεμούν σήμερα τα παιδιά της Έλλάδος. Όλο αυτό το διάστημα των μεγάλων εκκαθαριστικών έπιχειρήσεων βρίσκονταν στο πλάι των μαχητών μας, έμψυχώνοντάς τους και βοηθώντας τους να φέρουν εις πέρας το βαρύ έργο που ανέλαβαν.

Άλλ' ως αφήσουμε την ίδια να μάς πη τις έντυπώσεις της από την πολύμηνη έπαφή της με τους στρατιώτες μας στο Μέτωπο:

— Παρά τις κακοχίες και τις άφάνταστες ταλαιπωρίες —μου λέει— το μαχητικό πνεύμα των στρατιωτών μας εινε άξιοθαύμαστο και πολεμούν σαν λιοντάρια τον έχθρό. Από την πολύμηνη έπαφή μου μαζί τους, εκείνο που βγαίνει αύθόρμητα από τις συζητήσεις των στρατιωτών μας, εινε ο διακαής πόθος τους να τελειώσουν μια ώρα άρχητερα με το συμμορισμό και να γυρίσουν κοντά στις οικογένειές τους, για να ζήσουν ειρηνικά και να έπιδοθούν στην άνοικδομήση της κατεριπωμένης Πατρίδας μας. Έπεκοινώνησα και με τους αιχμαλώτους συμμορίτες. Πήγα στα μέρη που τους κρατούν.

Τους μίλησα, τους έκανα διαλέξεις. Μαζέψαμε τις συμμορίτισσες. Τις πλύνσαμε, τις ντύσαμε σαν άρσακειάδες, τις ταΐσαμε γερά κι ύστερα πρότεινα να δώσουν σε όλες τους δουλειά στα νοσοκομεία.

—Τί λένε οί αιχμαλώτοι; —Μετανοούν και άπειροι άπ' αυτούς ζητούν όπλα να πολεμήσουν τους άντάρτες. Πιο δύσκολες βρίσκω τις γυναίκες. Διατεινόνται οί πια πολλοί πως ήταν διαίως στρατολογημένοι. Προσπάθησα να τους έπαναφέρω στη θρησκεία. Έτσι, όταν τους κάναμε μια λειτουργία μέσα στον κάμπο, την ώρα που ο ιερεύς έβγαζε τα άγια, έσκυφα και γονάτισα εγώ, και μαζί μου, αύθόρμητα, βουδά, 800 άπ' αυτούς έπεσαν στα γόνατα και

ληνική αύτονομία, τώρα δε μάχονται μετ' άφθάρτου ήρωϊσμού έναντιόν εκείνων, οίτινες κάποτε άπεπειράθησαν να δηλητηριάσουν το έθνικό των φρόνημα. Την όμαδικήν αυτήν και έντελώς έλευθεραν και συνεδητην μεταστροφήν όχι μόνον δεν την άνέμεναν οί συμμορίται, αλλά τούναντίον κατέβαλαν λυσσώδεις προσπάθειάς, ίνα μετατρέψουν και την Μακρόνησον εις μυστικόν προπύργιον της ιδεολογίας των, και εις έσωτερικόν καρκίνωμα της Έλλάδος. Κατάπληκτοι όμως πρό των άληθώς άπιστευτών άποτελεσμάτων, τα όποια έπετεύχθησαν εις Μακρόνησον, περιορίζονται σήμερα να περιγράψουν την νήσον ως άπείσιον στρατόπεδον συγκεντρώσεως, όπου οί στρατιώται βασανίζονται και προηλακίζονται δια να μετανοήσουν. Άλλ' η Μακρόνησος εινε άνοικτή εις πάντα έπιθυμούντα να την έπισκεφθή και να μελετήση τους όρους της εκεί διαβιώσεως, ματαιώς δε άγωνίζεται ο ραδιοφωνικός σταθμός των συμμοριτών δια πλαστών όμολογιών αυτομόλων δήθεν Μακρονησιωτών, να δημιουργήση την έντύπωσιν που επιδιώκει. Χαρακτηριστικόν δε του γεγονότος ότι οί ληστοσυμμορίται δεν πιστεύουν εις τα ύπ' αυτών διατυμpanιζόμενα δια την Μακρόνησον και ότι έχουν πεισθή και αυτοί δια το θαύμα της μεταστροφής, εινε το άρθρον του κομμουνιστού Α. Έλευθερίου «Η διαφωτιστική δουλειά στις μοναρχοφασιστικές δυνάμεις», δημοσιευθέν εις το βον τεύχος του ληστοσυμμοριστικού περιοδικού «Δημοκρατικός Στρατός». Είς το άρθρον αυτό προτείνονται υπό του συγγραφέως διάφοροι τρόποι προπαγάνδας προς διαφώτισιν του Έθνικου Στρατού, μεταξύ δε άλλων άναφέρεται ως παράδειγμα προς μίμησιν υπό των κομμουνιστών προπαγανδιστών και η άποτελεσματική διδασκαλία που γίνεται εις Μακρόνησον. Αυτόλεξει δε άναφέρονται τα εξής:

«... Άς μη ξεχνάμε, έστω και αυτά τα λίγα άποτελέσματα που είχαν οί μοναρχοφασιστές στο Μακρονήσι...»

Η όμολογία αυτή του κομμουνιστού άρθρογράφου άποτελεί ουσιαστικώς πλήρη άναγνώρισιν του έν τη Μακρονήσω έπιτευχθέντος άναμορφωτικού έργου, καταρρίπτει δε δια κομμουνιστικής χειρός τα σχετικά ψεύδη του ραδιοσταθμού των ληστοσυμμοριτών.

Σχόλια δεν χρειάζονται.

—Όχι, προς το παρόν. Θ' άσχοληθώ με το περιμάζωμα των στοιχείων για τη συγγραφή της «Θείας Σωτηρίας» και με άλλες άσχολίες, έθνικου περιεχομένου πάντοτε.

—Σκέπτεσθε να ξαναεπισκεφθήτε τη Μακρόνησο; —Όπωςδήποτε. Μάλλον τόν έρχόμενο μήνα. Θα ήθελα πολύ να ξαναδω αυτά τα άφθαστα παιδιά, που στο Μέτωπο έγιναν ο φόβος και ο τρόμος των συμμοριτών.

Καλώς να όριση...

Ι. Κ.

του Έλληνικού προβλήματος εις την Πολιτικήν Έπιτροπήν του Ο.Η.Ε., αίρόμενα εις το ύψος των περιστάσεων, έμφανίζουν και πάλιν το Έθνος ήνωμένον εις ένα τεράστιον συμπαγές μέτωπον δια την μεγάλην μάχην έναντιόν των Σλαυκοκομμουνιστών, που θα δοθή έντός όλίγου εις την Συνέλευσιν των Παρισίων. Δια την μάχην αυτήν η έλληνική αντιπροσωπεία έχει ήδη συγκεντρώσει όλα τα στοιχεία δια να άπαντήσει εις την έπίθεσιν των Σλαύων, έχουν δε προχωρήσει ικανοποιητικώς αι συνομιλίαι δια την νέαν περιφρούρησιν της Έλλάδος και δια την παρεμπόδισιν της παρεχομένης εις τους συμμορίτας βοηθείας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ :

Όσον άφορᾷ τόν διεθνή πολιτικόν στίβον, η έβδομάς που πέρασε υπήρξε πλήρης έλπίδων και άπογοητεύσεως.

Η άναληφθείσα εκ μέρους των μη μονίμων μελών του Συμβουλίου Άσφαλείας με επί κεφαλής τόν πρόεδρον αυτού κ. Μπραμουλία προσπάθεια έξευρέσεως συμβιβαστικής λύσεως δια τόν τερματισμόν της κρίσεως του Βερολίνου, ήτις προς στιγμήν έγέμισε με έλπίδας ειρηνικου διακανονισμού την άγωνιάσαν άνθρωπότητα, έναυάγησεν έν τέλει, συνεπεία της άδιαιλαξίας της Σοβιετικής Ρω-

Ούτω η λύσις της διαφοράς, εκτός του Συμβουλίου Άσφαλείας, φαίνεται τώρα άποκλειομένη, ήδη δε αι ούδέτεροι δυνάμεις κατευθύνουν τας προσπάθειάς των εις τόν να μη προσλάβουν αι συζητήσεις έν τῷ Συμβουλίῳ όξείαν μορφήν. Έν τῷ μεταξύ τόσον αι έφημερίδες όσον και οι σχολιασταί του Ραδιοφώνου, τονίζουν ότι η πολιτική της Άμερικής έναντι της Ρωσίας παραμένει άπολύτως σταθερά, αι δε βασικαί γραμμαί της συνίστανται εις τα εξής σημεία:

1) Ουδέμια παραχώρησις εις τόν ζήτημα του Βερολίνου.

2) Σταθερά συνεργασία μετά των άλλων Δυτικών Δυνάμεων, και

3) Ένίσχυσις των Δημοκρατιών με όλας τας εις την διάθεσιν της Άμερικής εύρισκομένης δυνάμεις.

Η πολιτική αυτή ένισχύθη και από την δήλωσιν του ύποψηφιου Προέδρου του Ρεπουμπλικανικου Κόμματος κ. Ντιούι, ότι ο άμερικανικός Λαός εύρίσκειται ήνωμένος παρά τόν πλευρόν της εις Παρισίους αντιπροσωπείας του δια τόν ζήτημα του Βερολίνου.

Χ. Α.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ

Με έκδηλώσεις άπεριγράπτου πατριωτικού ένθουσιασμού και ούρανομήκεις ζητωκραυγάς, χαιρέτησαν οί σκαπανείς μας τόν άπόγευμα της παρελθούσης Κυριακής την άφιξιν εις τόν Τάγμα μας, των έκπροσώπων των σωματείων άρτεργατών και φορτοεκφορτωτών Άθηνών και Πειραιώς.

Μετά σύντομον όμως μεστήν πατριωτικού παλμού προσφώνησιν, η όποία τους έγένετο από τόν στρατιώτην του Ζου Λόχου Κορκόβελλον, οί άνωτέρω έκπρόσωποι άπήντησαν προς τους συγκεντρωθέντας εις τόν πρό του Διοικητηρίου χώρον Σκαπανείς δια συντόμων έπίσης λογιδριών. Άφου έν αρχή ηυχάριστησαν τους Σκαπανείς μας, δια την θερμήν που τους έπεφύλαξαν ύποδοχήν, διερμήνευσαν έν συνεχεία τους πόθους του συνόλου των έργατών να τους δοθή η εύκαιρία να προσφέρουν θυσίαν, δια την νίκην του ήρωϊκού μας Έθνικου Στρατού και δια τόν μεγαλείον της Μεγάλης μας Πατρίδος και αυτήν άκόμη την ζώην των, όπως ακριβώς πράτ-

τουν κατά τας κρίσιμους αυτάς στιγμάς της άγωνιζόμενης Πατρίδος μας, τα παραπληθέντα νειάτα της Έλλάδος, που άναβαπτισθέντα εις την Έθνικην Κολυμβήθραν της Μακρονήσου, άνέβλεψαν τόν φώς της έθνικής συνειδήσεως.

Μετά μικράν των παραμονήν εις τόν Τάγμα μας και άφου έξέφρασαν τόν μεγάλον θαυμασμόν των δια τόν εδῶ συντελούμενον εκπολιτιστικόν και άναμορφωτικόν έργον και μετά πλήρη διαπίστωσιν πως τόν νησί αυτό δεν εινε Νταχάου, αλλά ένα πραγματικό έργαστήρι, όπου σφυρηλατούνται άγνές ψυχές και χαλκεύονται συνειδήσεις έθνικές, με διδασκάλους άναμορφωτάς θερμούς πατριώτας αξιωματικούς, άνεχώρησαν δια τόν Β' Τάγμα, όπου και τους άνέμεναν, άποκομίσαντες μαζί των τας πλέον άρίστους έντυπώσεις.

Η ΕΛΛΑΣ ΕΙΝΕ Η ΠΗΓΗ ΚΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ (24)